

KOMMUNISTISK POLITIK

Præsident Saddam Hussein ved dødsdommen 5. november



LÆNGE LEVE IRAK!

NED MED FORRÆDDERNE! NED MED BESÆTTERNE!

Nr. 21

10. årg.

2006

**11. november -
24. november**

Støttepris 12 kr.

TEMA: MODSTANDEN OG SADDAM

Dødsdommen over Iraks præsident: Et tveægget sværd s. 2 ● Rød Oktober s. 3 ●
Der knokles mere og mere s. 4 ● Ungeren blir s. 5 ● Folkebevægelsen mod EU s. 6 ●
Det store boligboom s. 8 ● Unge 3F'ere forbereder konflikt s. 10 ●
Rørlæggere og bagsmækker s. 11 ● Irak: Samtale med modstanden s. 12 ●
Modstanden og Saddam s. 14 ● Kongresdebat s. 20 ● Teori & Praksis s. 21 ●
Debat s. 22 ● Hvor forsvandt den 6. ferieuge hen? s. 24

Dødsdommen over Iraks præsident: Et tveægget sværd

Saddam Hussein dømt til hængning for 'forbrydelser mod menneskeheden' - det var det forventede resultat af den langvarige pseudo-retssag gennemført under amerikansk besættelse. En amerikansk ledet politisk skueproces udført af besættelsesmagtens marionetter. Og en ny politisk forbrydelse med en retsarbejde, der har brudt alle normer, og som blev garneret med mord på forsvarsadvokater, tyveri af forsvarsmateriale og andre skumle handlinger, iscenesat af denne 'sejrhæderdomstol', som den tidlige amerikanske justitsminister Ramsey Clark kaldte den. Han tilhører et stærkt hold af internationale forsvarsadvokater, og blev udvist fra 'retten' før den forhåndsgivne og til intern amerikansk brug *timede* domsafsigelse.

Vi har i dette blad fra den første dag betegnet processen mod Saddam Hussein, Iraks legitime præsident, som en illegitim skueproces, en ny krænkelse af international lov fra USA's og de ulovlige besættelsesmagters side.

Ramsey Clark og det internationale hold af forsvarsadvokater kalder den faceagtige skueproces for '*en hån mod retfærdigheden*' og dommene over Saddam og hans kammerater for '*uretfærdige domme*' fra en '*illegal domstol*', hvor de blev '*frataget retten til at forsvare sig selv*'. Fundamentale principper i international og også irakisk lov blev overtrådt.



'Dømmen' imod Saddam Hussein er i virkeligheden en dom imod det irakiske folks selvstændighed, og et desperat træk fra en desperat besættelsesmagt, anført af en amerikansk præsident, som er hårdt trængt både i Irak og på hjemmefronten.

Alt i Irak har været en fiasko: Besættelsen. 'Genopbygningen'. 'Demokratiseringen'. Abu Ghraib, dødpatuljer, sekteriske mord i stedet for stabilitet og fremgang. Der er intet at prale med, og endnu værre: intet at bedrage med.

'Valgene', som ingen tager alvorligt, og det 'retssamfundet', man påstår at have skabt, hvor lovløshed råder i et omfang, der får anklagen mod Saddam Hussein for at være skyld i henrettelse af 148 shia-muslimer fra landsbyens Dujail efter et mordforsøg på ham, til at virke latterlig. Dette antal er i underkanten af, hvad der sker på en god dag i Bagdad

– og langt under det daglige antal dræbte i Irak som helhed. Ifølge international lov er der ingen tvivl om, hvem der har ansvaret for slagterierne og de sekteriske mord: det er besættelsesmagten og dens politiske og militære øverstbefalende. Folkemordet på det irakiske folk er ikke begået af Saddam Hussein, men af den militære koalition i første Golfkrig, gennem de påfølgende barbariske sanktioner, som har kostet over 1½ million irakere livet, og siden marts 2003 har krævet over 655.000 dræbte.

For USA er retssagen og dommen et propagandatræk for at retfærdiggøre den amerikanske besættelse og røveriet af Iraks olie. Skurken er stillet til regnskab for sine onde gerninger! Halmstrået, man klamrer sig til, især efter at løgner om masseødelæggelsesvåben og forbindelse til Al Quida for længst er afsløret som falske rygter.

Denne dom og kommende retsarbejder og dødsdomme mod Saddam Hussein skal dække over USA's ufattelige forbrydelser mod det irakiske folk. Og den er i sig selv en forbrydelse, som begås i en fjendtlig hensigt: at splitte Irak og opmuntre til borgerkrig.

Men dommen er også et tveægget sværd. Den vil styrke den forbitrede og fremgangsrige modstand mod de udenlandske besættelsesstyrker og de irakiske kollaboratører. Ikke mindst hvis den eksekveres. Det vil ikke bare skabe en arabisk martyr, hvis mod i en fjendtlig retssal og evne til at vende anklagen mod de virkelige forbrydere har båret mindelser om Georgi Dimitrovs beundringsværdige optræden som anklaget hos nazisterne. Det vil heller ikke være i stand til at afværge besættelsesmagternes og kollaboratørernes uundgåelige nederlag. At den irakiske nations enhed og selvstændighed er det, der ligger den ulovligt afsatte præsident mest på sinde, ses af hans opfordringer til den bredest mulige nationale forsoning og tilgivelse.

Var det retfærdighed, der var sat på dagsorden, havde domstolen set helt anderledes ud. Så var det bagmændene: USA, Storbritannien, Danmark m.fl. samt kollaboratørerne, som stod til ansvar ved en international krigsforbryderdomstol a la Nürnberg.

Dødsdommen over Saddam Hussein er et tveægget sværd.

Redaktionen 7. november 2006

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 17.11.06

Rød Oktober

7. november 2006: Oktoberrevolutionen 89 år. Sidste år blev den afskaffet i Rusland som officiel nationaldag og erstattet af den 4. november som 'den nationale enheds dag' – uden at den sidstnævnte springer ud af historien som en oplagt dag for markering af ny russisk kapitalistisk ideologi og identitet.

Men revolutionsdagen markeres fortsat i Rusland af lange køer foran Lenin-mausolæet – mest af pensionister, for det er en arbejdsdag – og den markeres verden over i artikler i den revolutionære og progressive presse og med endnu langt flere artikler og programmer i de store borgerlige medier. Glansen skal pilles af Skt. Gertrud: Oktoberrevolutionen er ikke noget at fejre eller feste for. Det var indledningen på en dystre periode i Ruslands, Sovjetunionens og menneskehedens historie, de 'kommunistiske diktators', 'de røde tsarers', den brutale undertrykkelses periode.

Hvad der i dette 89-år specielt bør markeres, ifølge de borgerlige medier, er 50-året for '*frihedsrevolutionen i Ungarn*', som fascistene og krigsforbryderen George W. Bush kalder den kontrarevolutionære ungarske opstand i 1956. Socialdemokrater og reformister betegner den poetisk som '*håbets efterår*', mens trotskister kalder det '*en revolution mod stalinismen*'.

I de store historiske linjer og på dens afgørende punkter afsløres det igen og igen, at fascistiske, ultrareaktionære, reformister og trotskister befinder sig på samme side af barrikaderne.

Opstanden i Ungarn var den første åbent borgerlige kontrarevolution som udfoldede sig i efterkrigstiden – siden det nazistiske overfald på det socialistiske Sovjet. Siden har den været model for 'foråret i Prag i 1958' og hele serien af kontrarevolutionære opstande fra 80ernes Polen med Solidaritet over 'Berlinmurens fald' opløsningen af Sovjetunionen og affæren på Tienanmen-pladsen i 1989 – frem til dag, hvor metoden er anvendt ikke

bare i Eks-Jugoslavien og Serbien, men også i en lang række tidligere sovjetrepublikker til at vælte regimer, USA ikke kan lide. Disse 'folkelige og fredelige opstande' og 'revolutioner i mange kulører' tilrettelægges af amerikanske og andre imperialistiske politikere og efterretningstjenester i forbindelse med deres agenter og håndlangere i de forskellige lande og sigter



på at bringe regimer til magten, som varetager USA's og imperialismens interesser.

At hylde det som 'revolutioner' eller 'frihedsbestrebelse' er unægtelig at stramme begreberne langt ud over det holdbare.

Og bag de 'fredelige' protester er de imperialistiske hære parat, hvis de ikke virker. De afventer bare de løgne, der skal starte krigen.

Stalin døde i marts 1953 på et tidspunkt, hvor socialismen aldrig havde stået stærkere, og hvor Oktoberrevolutionens idealer realiseredes for halvdelen af menneskehedens. I juni samme år indledte Fidel Castro, hvad der skulle blive den sidste succesrige revolution, inspireret af socialismen i et halvt århundrede. Da han kom til magten 1.

januar 1959 fulgte Sovjetunionen en anden linje end Stalins internationalistiske, som havde sikret socialismens succesrige opbygning, bevirket fascismens og nazismens nederlag, og hjulpet de demokratiske og socialistiske revolutioner til sejr i Østeuropa, Kina, (Nord)korea, (Nord)vietnam o.s.v.

Den 20. partikongres i Sovjetunionens Kommunistiske Parti i 1956 blev et kontrarevolutionært vendepunkt. Den er kendt for 'opgøret med Stalin', med 'persondyrkelsen', som førstemanden Hrustjov sagde. Hvad det handlede om var udskiftningen af den marxistisk-leninistiske linje og dens erstatning med revisionisme, borgerlig og imperialistisk ideologi og politik i 'marxistisk' forklædning.

Denne kongres opmuntrede alle kontrarevolutionære og antikommunistiske kræfter verden over; mange steder satte de sig i bevægelse, som i Ungarn. Det var ikke Stalin, som knuste kontrarevolutionen i Ungarn, det var hans efterfølger og fjende Hrustjov, det var den *revisionistiske kontrarevolution*.

Siden Cuba er der ikke set revolutioner på den røde oktobers vej. Der har været mange antiimperialistiske og demokratiske befrielseskampe, men ingen har ført til oprettelsen af socialistiske samfund, og der har været endnu flere kontrarevolutioner (som hylde af Bush, reformister og trotskister), som har rullet de revolutionære sejre gennem et halvt århundrede, startende i 1917, tilbage.

Oktoberrevolutionen var den største revolutionære begivenhed i historien. For første gang demonstrerede den, at folket og dets flertal kunne blive herrer i eget hus, at arbejderne kan leve, og leve langt bedre, uden kapitalister, bossere og fede direktører. Vi er nu i en periode, hvor nye revolutionære storme blæser op, mod imperialismens og nyliberalismens fallitbo.

Hver eneste af disse vil have mindelser af den store, rensende efterårsstorm i 1917.

Der knokles mere og mere

Der bliver arbejdet hårdere i Danmark end for både 10 og 20 år siden.

Fra år til år skrues arbejdstempoet og arbejdstimetallet op. Under det nuværende boom går det meget stærkt. En ny undersøgelse fra Analyse Danmark for Ugebrevet A4 viser, at hver tredje arbejdende – næsten en million danskere – presses til sidste sveddråbe. 1992 personer har svaret på, hvordan de har det lige nu i forhold til for et år siden.

34 procent føler sig mere stressede i dag.

48 procent løber stærkere i dag.

30 procent arbejder flere timer nu.

29 procent har fået sværere ved at få deres familie- og arbejdsliv til at hænge sammen i forhold til sidste år. Og en tilsvarende andel lønmodtagere har inden for den seneste måned måttet lægge ører til ægtefællens klager over, at de arbejder for meget.

49 procent har arbejdet mere inden for den seneste måned, end de har haft lyst til, og 27 procent har problemer med at få lov til at afspadsere overarbejde og afholde fridage.

12 procent har enten sagt deres job op eller overvejet det seriøst på grund af arbejdspresset.

Ifølge undersøgelsen arbejder flere end hver fjerde lønmodtager over 40 timer om ugen. Overarbejde er med andre ord blevet dagligdag – og på trods af små overenskomst-mæssige forbedringer af arbejds- og ferietid i de sidste 20 år er der ikke sket en reel nedsættelse. Tværtimod.

En tidligere undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet, som har sammenlignet danskernes tidsforbrug i 1987 og 2001, konkluderede, at selvom arbejdstiden på papiret blev forkortet fra 39 til 37 timer i den periode, steg den reelle arbejdstid.

Nye tal fra Danmarks Statistisk viser, at en dansk lønmodtager også i de sidste 10 år er kommet til at arbejde mere og ikke mindre. Samlet steg antallet af præsterede arbejdstimer fra 1995 til 2005 med 11 procent, mens beskæftigelsen 'kun' steg med 8 pct.

I 2001 indførtes en ekstra ferieuge – fem feriefridage. Alligevel arbejder danskerne altså mere i form af overarbejde og fleks-arbejde.

Vanvittig udvikling i EU: 60 timers arbejdsuge

Meget peger på, at EU med den danske regerings støtte vil tillade, at EU-lande kan indføre 60 timers arbejdsuge.



Tirsdag den 7. november fremlagde Finland et kompromisforslag om det omstridte arbejdstidsdirektiv, der giver EU-lande mulighed for en undtagelse fra 48 timers-arbejdsugen. Danmarks

Nyliberal finanslov møder modstand

For sjette år i træk har Fogh-regeringen og Dansk Folkeparti forhandlet et nyliberalt budget på plads, der giver til de rige og gør de fattige fattigere, mens Dansk Folkeparti som sædvanlig skræler om historiske landvindinger for pensionisterne.

Både pensionister og førtidspensionister kan også nu f.eks. se frem til gratis influenzavaccination.

Som sædvanlig meddeler regeringen, at det vil blive bedre på alle områder. Finansminister Thor Petersen, der vil købe hele verden, men ikke sikre at kommuner har penge til at undgå forringelser i dagsinstitutionerne, siger:

-Det bliver bedre for børnefamilierne, da man skal betale mindre for børnepasning, der er flere midler til de ældre. Der er flere penge til sundhed og til miljøet. Vi står med en bred finanslov, der sikrer et godt grundlag for at

forbedre almindelige menneskers vilkår

Thor Petersens, regeringens og Dansk Folkepartis troværdighed ligger på et meget lille sted. De bruger løgn og tilsvining som metode. Og finansloven vil blive mødt af modstand fra mange sider, fordi den rammer hårdt til mange sider.

Det gælder f.eks. i forhold til gymnasierne. Både gymnasielærerne og DGS er klar til kamp. Og det vil man også være på en lang række andre felter, når den virkelige tekst i finansloven og de reelle aftaler, der er indgået, kommer til at stå klart.

Socialdemokraterne og De Radikale har været med i en række underaftaler – bl.a. i forhold til den omfattende reaktionære 'velfærdsreform' med hævelsen af efterløns- og folkepensionsalderen med to år. DFs omklamring af pensionisterne er i den sammenhæng bare klam!

Gymnasielærerne: Vælgerbedrag

”Regeringen vil have uddannelse i verdensklasse, og Danmark skal være verdens førende vidensamfund. Det er tom snak, hvis regeringen tilsyneladende ikke vil sikre de ressourcemæssige forudsætninger for at realisere visionen”.

Sådan hedder det i et åbent brev, som formanden for Gymnasieskolernes Lærerforening, Gorm Leschly den 5. november sendte til undervisningsminister Bertel Haarder.

”Hvis regeringen får held til at snyde gymnasierne for et trecifret millionbeløb ved finanslovsforhandlingerne, vil skolernes økonomi være sat på en uendelig glidebane. Det vil betyde både skolenedlæggelser, fusioner og en alvorlig forringelse af uddannelseskvaliteten”, siger GL-formanden.

Med henvisning til Gymnasieskolernes Rektorforenings beregninger, der viser, at skolerne kan blive tvunget til klassekvotienter på op mod 37

regering vil højst sandsynlig støtte forslaget. EU's syn på rådighedsvagter og hviletidsbestemmelser bruges som argument for en udvidelse af arbejdsugen.

- Hvis EU gennemfører en tilladelse af 60 timers arbejdsuge, vil det åbne for en voldsom underminering af danske aftaler og regler om arbejdstiden. Man skal være utrolig naiv, hvis man tror, at det kun vil blive brugt i forbindelse med rådighedsvagter og hviletidsbestemmelser blandt for eksempel læger og brandmænd, udtaler Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Lønmodtagere vil i de lande, som benytter sig af reglen, blive presset til at arbejde længere. Og vi vil opleve en rå udnyttelse af fattige mennesker i lande med høj arbejdsløshed. Det er en meget farlig vej, som rummer betydelige udfordringer til fagbevægelsen, tilføjer Ole Krarup, der gennem mange år har beskæftiget sig med arbejdsret, både som professor ved Københavns Universitet og som advokat for fagbevægelsen i arbejdsretlige konflikter.

elever i klasserne, understreger Gorm Leschly, at det vil blive meget svært for de små skoler at overleve i det statslige selveje.

”Allerede i dag er flere skoler oppe på over 30 elever i klasserne, og hvis regeringens finanslovsforslag bliver gennemført, bliver de væsentligt højere”, siger Gorm Leschly, der udover det åbne brev til undervisningsministeren også har sendt et brev til samtlige medlemmer i Folketinget, hvor han redegør for gymnasiernes økonomiske situation, sådan som det tegner sig i finanslovsforslaget.

Ifølge Gorm Leschly skal GL i den kommende tid mobilisere alle sine ressourcer for at oplyse bredt om situationen.

”Når regeringen hele tiden snakker om uddannelse i verdensklasse, er det ren retorik. Hvis det her forslag går igennem, snyder man ikke bare ungdommen – det er også et kæmpe vælgerbedrag”, siger Gorm Leschly, der har bedt om et møde med Bertel Haarder for at drøfte, hvordan regeringens løfter om udgiftsneutralitet i gymnasie- og strukturreformen kan sikres.

En rydning af Ungdomshuset vil aldrig blive tilgivet!

Udtalelse fra Ungdomshusets mandagsmøde 30. oktober 2006

Til politikerne, Faderhuset, politiet, retssystemet og alle andre, der modarbejder en fredelig løsning: Lad os gøre det helt klart, præcist hvor meget Ungdomshuset betyder for os: En rydning af Ungdomshuset vil aldrig blive tilgivet!

Ejendomsretten er krænkkelig

Forleden lod politikerne forstå, at de ikke længere tror på, at de kan finde en løsning på det problem, de har skabt. Faderhuset afslog fredag et sidste tilbud fra den fond, der vil lade os fortsætte Ungdomshuset.

Mandag afslog procesbevillingsnævnet at lade sagen komme for højesteret.

Dermed er muligheden for en politisk løsning tilsyneladende udtømt.

Vi er klar. Husets barrikader er blevet forstærket, der er kommet stadig flere nye kræfter til, vi har snakket vores muligheder igennem, og vi er afklarede med, at en konfrontation rykker nærmere. Vi håber, at der kan findes en løsning inden 14. december, der betyder, at vi kan fortsætte vores kulturelle arbejde uden at have en trussel hængende over hovedet.

Vores krav er hverken urimelige eller vanskelige.

Vi vil ikke forlade Ungdomshuset til fordel for en fundamentalistisk kristen sekt, der fører korstog mod muslimer, homoseksuelle, fri abort og alle andre trosretninger end deres egen.

Vi har skabt et kulturhus, der er kendt og elsket over hele verden.

Vi har genopbygget det alene efter en voldsom brand. Vi har en historie med Ungdomshuset. Og vi var her først.

Til politikerne:

Det er simpelthen for nemt for jer at læne jer tilbage og sige, at ejendomsretten er ukrænkelig, og at der intet er at gøre. Det er jer, der har skabt problemet. Det er jer, der er ansvarlige.

Allerede i år 2000 havde I muligheden for at sælge huset til en fond, der havde som erklæret mål at lade aktiviteterne fortsætte – det fravalgte I. I solgte i stedet til aktieselskabet Human,



der stadig var ved at blive stiftet.

Der er to forklaringer, der giver mening. Den ene er, at I praktisk talt intet vidste om selskabet eller intentionerne bag, men alligevel solgte, fordi I var ligeglade. Den anden mulighed er, at I udmærket vidste, hvad I gjorde, men at det bare ikke ville holde i pressen, hvis I solgte direkte til tosserne i Faderhuset. Under alle omstændigheder blev resultatet, at huset var ejet af Faderhuset, inden der var gået et år. I så til og gjorde ingenting.

I syv år har I intet gjort ved det problem, I har bundet os om halsen.

Nu må I lægge hovederne i blød og tænke hurtigt. Vi råder jer til også at tage ekspropriation af ejendomsretten i betragtning, ligesom I gør, når I bygger motorveje. Det skal i hvert fald stå soleklart, at I er ansvarlige – også når I giver op.

Til Faderhuset:

I kommer aldrig til at få fodfæste på Nørrebro igen. I har valgt at føre korstog mod os. I har forsøgt at tage vores hus, og nu har I valgt at sende politiet med knipler, tåregas og skydevåben imod os. Uanset hvem der fører disse våben, vil vi se det som jeres forlængede arm.

Ungdomshusets mandagsmøde

Den ultrakonservative sekt Faderhuset, som de københavnske kommunalpolitikere har tilladt at slå kløerne i Ungdomshuset på Jagtvej vil rive huset ned.

Det er endnu en understregning af, at sekten er ude i et korstog, muligvis med økonomiske bagtanker. Den er berygtet for økonomisk udnyttelse af unge, der kommer under dens indflydelse.

I kampen for at bevare Ungdomshuset er der etableret et nyt initiativ Borgergruppen for Ungdomshuset

www.proungdomshuset.dk

Folkebevægelsen mod EU med nye i front

Det var uventet for de fleste af de op mod 200 deltagere på Folkebevægelsen mod EU's landsmøde i Tranbjerg ved Århus den 28.-29. oktober, at professor Ole Krarup meddelte, at han trækker sig som medlem af EU-parlamentet ved årsskiftet. Han blev valgt ind i parlamentet i 1994.

For præcis et år siden blev han påkørt af en bil i Strasbourg og kom til skade. Efter nogle måneders sygefravær vendte han tilbage til parlamentet efter årsskiftet.

- Men jeg må erkende, at de aktuelle udfordringer fra EU er så massive, at der må nye kræfter til. Skaden fra ulykken er så voldsom, at jeg ikke tør påtage mig det store politiske ansvar; der er forbundet med medlemskab af parlamentet, alene, forklarede Ole Krarup fra talerstolen.

I sin beretning til landsmødet om det parlamentariske arbejde kom Ole Krarup især ind på spørgsmålene omkring, hvordan EU i stigende grad undergraver befolkningernes retssikkerhed, hvordan retspolitikken underlægges flertalsafgørelser og gradvist indfører

flere og flere dele af den EU-grundlov, som befolkningerne i Frankrig og Holland har afvist.

- Situationen kræver den stærkeste mulige modstand. Folkebevægelsen er i den heldige situation, at vi har en særdeles kompetent suppleant, som har en bred politisk erfaring og desuden en usædvanlig sans for EU-modstandens udfordringer; sagde Ole Krarup med henvisning til førstesuppleanten Søren Søndergaard, som vil afløse ham fra 1. januar 2007. Ole Krarup fastslog på landsmødet, at han fortsat vil deltage i Folkebevægelsens arbejde og støtte Søren Søndergaard.

EU-parlamentet tillader ikke, at der indsættes en suppleant ved syge- eller barselsorlov, sådan som f.eks. Folkeetinget gør.

Folkebevægelsens nye forretningsudvalg består af (efter stemmetal) Rina Ronja Kari, Jesper Morville, Michael Johnson, Ditte Staun Munch Ledet, Kjeld Richter-Mikkelsen, Martin Christensen, Lis Jensen, Kathrine Klok Due, Karina Rohr Sørensen, Niels Eriksen, Hans Hansen, Eva Hallum, Povl Kris-



tensen, Henning Mortensen, Sven Skovmand, Tue Sylvest, Thorkil Sohn, Gustav Sieg Sørensen, Lars Østergaard Møller, Luise Hemmer Pihl og Gitte Thomsen. Suppleanter blev Jens Topsøe-Jensen, Henrik V. Olsen og Finn Hermann.

EU bekæmper terror i blinde

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod EU's landsmøde 28.-29. oktober 2006

Efter terrorangrebene i USA den 11. september 2001 har den Europæiske Union gennemført en række vedtagelser mod terrorisme.

Vedtagerne har alvorlige konsekvenser for borgerne i EU og for mange mennesker uden for unionen.

Indadtil er svaret mere overvågning og kontrol samt svækkelse af borgernes retssikkerhed, og udadtil er det en uhensigtsmæssig opdeling af verden i "gode" og "onde".

Et eksempel på denne politik er EU's terrorstempling af de Tamilske Tigre, som er sket på trods af advarsler fra lederen af den nordiske observatørstyrke på Sri Lanka, den svenske general Ulf Henricsson. Efterfølgende er udviklingen gået netop, som Henricsson advarede: Borgerkrigen på Sri Lanka er blusset op.

Effekten af EU's terrorbekæmpelse er aldrig blevet sagligt vurderet. Metoden er over hele linjen et forsøg på symptombehandling i blinde. Desværre er taberne både borgerne i EU og verdenssamfundet. Danmark bør derfor bryde med den blinde politik. Lad os bruge den frihed, som den danske retsundtagelse giver os.

Et første skridt kunne derfor være at følge i Norges fodspor internationalt. Vi kan bruge friheden til at mægle mellem stridende grupperinger f.eks. på Sri Lanka og i Mellemøsten.

Terror løses kun, hvis der tages fat i de bagvedliggende årsager til terror. Problemet har rødder i bl.a. globale økonomiske, sociale og kulturelle uligheder og kalder på internationale løsninger.

EU bidrager til dette problem langt mere end til løsningen.

Milliarder at hente ved udmeldelse af EU

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod EU's landsmøde den 28.-29. oktober 2006

I 2007 koster EU-medlemskabet 19,4 milliarder danske skattekrone til kontingent til EU. Heraf er de otte milliarder rent underskud. Det svarer til 22 millioner hver eneste dag året rundt. Hvad de resterende 11,4 milliarder skal bruges til, bestemmer EU. Det gør de bare ikke særligt godt! For 12. år i træk har EU's egne revisorer afvist at godkende regnskabet. Der er nemlig fejl i over 40 procent af bevillingerne.

I en tid med besparelser på velfærden så kunne vi bruge pengene bedre selv. Vi kunne også øge

Forbudt at være kommunist

Tjekkiet har forbudt det erklæret kommunistiske ungdomsforbund KSM.

Tjekkiet har foretaget et markant indgreb over for tjekkerne ytrings- og organisationsfrihed. Det nye EU-land har forbudt landets erklæret kommunistiske ungdomsforbund KSM. Mandag den 16. oktober 2006 modtog ungdomsforbundet et brev fra indenrigsministeriet. Her meddeler ministeriet, at det opløser ungdomsforbundet.

Ministeriet begrundet forbudet med, at KSM i sit program slår fast, at det er nødvendigt at erstatte den private ejendomsret til produktionsmidlerne med kollektivt ejerskab.

Der er taget initiativ til en international underskriftsindsamling på KSM's hjemmeside.

Sæt dit navn på den internationale underskriftsindsamling mod Tjekkiets kommunistforbud!

<http://4ksm.kke.gr>.

ulandsbistanden, og for kun seks milliarder kan vi afskaffe polio i verden!

Samtidig betyder EU's toldmure, at de varer, vi køber, hvert år fordyres med flere milliarder – til skade for forbrugerne og ulandene, der ikke kan sælge deres varer til en ordentlig pris.

For erhvervslivet betyder toldmurene tab i form af dyrere import, og samtidig koster EU's bureaukrati ifølge Dansk Industri et årligt tab på 13 milliarder kroner for dansk erhvervsliv.

Folkebevægelsen mod EU opfordrer regering og Folketing til at nedsætte en uafhængig kommission, der skal kulegrave, hvor meget EU's todsatser og bureaukrati koster ulande, forbrugere og erhvervsliv. Vi er nemlig sikre på, at der er milliarder at hente ved en dansk udmeldelse af EU.



Ny heksejagt i gang

Det antidemokratiske forbud er et udtryk for, at det politiske klima i EU og Europa er ved at være lige så giftigt som i 30'erne.

På et møde den 25. januar i år vedtog Europarådets parlamentariske forsamling en resolution mod kommunister og den kæmpende arbejderbevægelse med titlen 'Behovet for international fordømmelse af forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer'. Resolutionen var en banebryder for nye

antikommunistiske skridt, selvom den i første omgang ikke blev vedtaget i det fulde omfang efter store protester.

Kommunistisk Politik konkluderede, at vedtagelsen "vil betyde øget forfølgelse af Europas kommunister samt andre demokratiske kræfter, herunder fagligt aktive og fredsforkæmpere.

Med denne første internationale vedtagelse arbejdes der videre på at kriminalisere marxismens teori om klassekamp, socialisme og kommunisme – med de påståede 'forbrydelser' i de tidligere socialistiske lande som påskud – og til at sætte lighedstegn mellem kommunisme og nazisme."

Forbuddet mod KSM viser, hvor reaktionen vil hen. Alle demokratiske kræfter må gøre deres til at stoppe det.



Tjekkisk regering lægger udemokratisk linje i EU

- Regeringen ønsker både at begrænse den borgerlige præsidents kritik af EU og forbyde et kommunistisk ungdomsforbund. Det er en klar og faretruende krænkelse af demokrati og ytringsfrihed i et af EU's indflydelsesrige medlemslande, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU.

For to uger siden blev Tjekkiets Kommunistiske Ungdomsforbund opløst og forbudt af landets indenrigsministerium, fordi det i dets program vil arbejde for at erstatte privat ejendomsret til produktionsmidlerne med kollektiv ejendomsret.

- Jeg finder det dybt bekymrende for demokratiet, at Tjekkiets regering opløser en organisation, blot fordi den ikke kan lide dens målsætning. Forskellige holdninger til privatisering og kollektiv ejendomsret er naturlige i enhver demokratisk stat, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- At denne udvikling finder sted i

netop Tjekkiet er faktisk overraskende. Landet havde før mange andre europæiske lande et solidt demokrati allerede i mellemkrigsårene, men desværre ser det anderledes ud i dag, hvor regeringen også har forsøgt at begrænse præsidentens kritisk af EU. Disse eksempler viser, at den tjekkiske regering har svært ved at forstå begreberne demokrati og ytringsfrihed. Jeg opfordrer derfor Danmarks regering til at tage sagen op i Europarådet og i en samtale med den tjekkiske ambassadør, udtaler Ditte Staun, der også er cand. scient. pol. og medlem af Det Radikale Venstre.

- Folkebevægelsen mod EU har aldrig haft høje tanker om demokratiet i EU. Men det giver kun anledning til yderligere bekymring, når regeringen i et af EU's indflydelsesrige medlemslande ønsker så markante indskrænkninger af demokratiet og ytringsfriheden, samtidigt med at unionen får stadig mere magt.

Det store boligboom

Udviklingen i huspriserne skyldes et sammentræf af flere faktorer. Den store krise i boligmarkedet i 80'erne og begyndelsen af 90'erne udløste en sammensmeltning af banker, kreditforeninger og forsikringsselskaber.

I Danmark findes der flere af sådanne giganter på ejendomsmarkedet. De nedenstående tre er blandt de største:

- Den Danske Bank, Realkredit Danmark, Home og TopDanmark
- Nordea, Nordea kredit, danbolig og Tryg
- Edc, BRF kredit og Alm. Brand

Poul Nyrup-regeringen tvang i midten af halvfemserne Københavns kommune til at sælge sine lejligheder. Det var et af Danmarks historiens største røverier mod København, da man lod ejendomsselskabet Thor sælge lejligheder for en slik til beboerne for derefter at se vurderingerne og priserne stige mod himlen.

Liberaliseringen af lejeloven i slutningen af 90'erne førte til, at ejerne af ejendomme selv kunne fastsætte huslejen. Huslejerne steg nogle steder med mere end 100 pct.

Liberalisering af lovgivningen vedrørende udlån har betydet lånetyper, hvor man kan nøjes med at afdrage renterne, altså dybest set en lejeaftale, hvor lejeren selv er forpligtet til vedligehold.

En lang periode med krise i Euro-land, som den danske krone er bundet til, har betydet en historisk lav rente i Danmark. Regler for fradrag og andre statsforordninger har gjort det profitabelt at bygge erhvervsbyggeri og ejerlejlighedskomplekser for de mest velhavende, mens der ikke er blevet bygget boliger til almindelige dødelige.

Prissætningen af huslejen i det almene byggeri er ude af trit med lejlighedernes kvalitet og betonforstædernes

muligheder og placering. Uden kontrolregulering er tag over hovedet blevet et wild west-område, en guldgrube for de få bankkoncerner og et gældsslaveri for det store flertal af mere eller mindre tvungne boligejere.

De almindelige økonomiske lovmæssigheder for prisudviklingen på ejendomsmarkedet virker stadig og vil slå igen. Et hus holder i reglen længere end den tid, det tager at afdrage byggeomkostningerne. En levetid på ca. 30 år, før vedligeholdelsesomkostninger begynder at trække op med nye vinduer og tag, og over 100 år, førend huset er så nedslidt, at det væltes og et nyt bygges op.

APKs 3. kongres Kongresdebat

Huset er en vare som alle andre. Derfor vil huspriserne normalt følge den almindelige prisudvikling, altså stå i forhold til den mængde samfundsmæssigt arbejde, der skal til for at bygge noget lignende i dag.

Afdrages der normalt på gælden, vil ejerne i løbet af en periode blive gældfri og rent faktisk eje deres bunke sten, men sådan ser bankerne ikke på det. De har med stigende begejstring indført det begreb, som kalder de "friværdi", og tilbyder ejere at låne dem penge mod ny pant i deres mursten. Dette lån kan bruges på "forbrugsgoder". Din bankmand vil have mange ideer.

Jo større friværdi, desto flere penge kan kunden låne, og her er det centrale i den forbrydelse mod økonomien, som finansyrster og statsmagten har gennemført i de seneste år. De har kontrol over udlån, forsikring og salg og har af mange grunde en interesse i, at boligerne bliver solgt til en høj pris. Dels kan de låne køberen penge, og dels kan de låne naboen penge, fordi vurderingen af hans hus også stiger sammen med prisen på det solgte. Men også mæglerens salær afhænger af prisen. De voldsomme udgifter til gebyrer og salær ved



salg forsøges ofte lagt oven på prisen til køber.

Huskøbere og sælgere har ikke nogen interesse i opskruede priser. Det handler om at få et sted at bo og ikke om spekulation.

Grundpriserne er ikke udtryk for nogen reel værdi. Jord er ikke en vare fremkommet ved arbejde, men er givet af naturen. Grundprisen skyldes alene kapitalismens hellige princip om ejendomsret. Derved bliver grunden til et salgsobjekt. Hvad et stykke jord med plads til et hus skal koste, er så – ud over prisen på det samfundsnødvendige arbejde for at slutte huset til el, vand, naturgas m.v. – op til de "frie" markeds kræfter.

I perioder med mange mennesker, der kan eller er tvunget til at købe hus, vil prisen gå op. Udlægger staten nye områder til parcelhuse, eller holder folk op med at få børn, eller mere normalt, går folk på tvangsauktion og må sælge deres sager og krybe sammen i små værelser, ja, så går bunden ud af markedet på grunde, men familien hænger stadig på boliglånet. Huset vil bevare sin reelle værdi, selvom det på tvangsauktion kan blive til solgt langt under prisen.

SF og flere andre har set på de uhyrlige prisstigninger på boligmarkedet, men i stedet for at forlange ophævelse af ejendomsretten og stop for den lovgivning, der har åbnet for fri spekulation, har de udtænkt en beskatning af den enkelte boligejer. Det er bare ikke der, pengene findes. De store finanskoncerner er dem, der skovler penge ind og lukrerer på folks behov for et hjem.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Schiller Instituttet og LaRouche

Dybest set er næsten alle ulykkerne 68-oprørets skyld! Med kernekraft og en sund ånd i et sundt legeme vil LaRouche-bevægelsen genindføre de klassiske dyder.

Det danske dialogcenter er ikke i tvivl: Lyndon LaRouche er en amerikansk millionær og tidligere trotskist, som gik over på den yderste højrefløj og lavede sin egen politiske ideologi, en bizar sammenblanding af konspirationsteorier og elementer af fascisme. I Danmark er han repræsenteret af Schiller Instituttet.

Den tysk-amerikanske organisation Schiller Instituttet (SI) er kommet på banen igen i Danmark gennem de sidste par år, ikke mindst med opstillingen til kommunalvalget 2005. Siden er de blevet mere aktive ved demonstrationer og i andre græsrodspolitiske sammenhænge, som de ikke hører hjemme i.

Organisationen præsenterer sig politisk på en traditionel republikansk linje. De vil helst ses i selskab med præsidenter tilbage til den amerikanske selvstændighedsbevægelse.

På enkelte politiske spørgsmål har de sære særstandpunkter, som der gøres ekstra meget ud af: Mere atomenergi og mere moderne infrastruktur.

På spørgsmålet om Bush-regeringen er de nærmest hadefulde og har umiddelbart en antiimperialistisk holdning. Deres forhold til 68-oprøret, ”rock, narkotika og sex-kultur” og andre

moderne fænomener er til gengæld på linje med de sorteste præsteskolere.

”USA er stadig den eneste nation til dato, der succesfuldt har været i stand til at gå imod de private finansielle interesser, der stod bag det britiske imperium. Interesser, der stadig kontrollerer det meste af verdens finansielle politik den dag i dag. På trods af, at disse finansielle kredse i lange perioder har styret USA’s økonomiske politik, og netop nu gør det gennem sine lakajer Cheney og Bush, er det tidligere i den amerikanske historie lykkedes USA at vriste sig fri af denne kontrol på afgørende tidspunkter.”(SI)

Deres store had til Bush skyldes altså, at han er stråmænd for englænderne! Organisationen taler om den forestående økonomiske krise og USA’s bankerot som økonomisk og militær supermagt, men de anslår en dommedagsstemning og synes, at det vil være en katastrofe for hele verden. Heldigvis er de forpligtet til at arbejde for, at vi – menneskeheden – skal overleve denne krise.

Deres filosofiske grundlag er ”religiøs” monoteistisk. De fremhæver, at de ikke en religiøs bevægelse, men ikke desto mindre er deres verdensbillede slet ikke materialistisk – der findes en højere orden så at sige. De fremhæver Platon som det, der kommer tættest på deres filosofiske grundlag.

Organisatorisk er en tysk-amerikansk

”verdensbevægelse”. Den virker som en relativt lille og ikke særligt dyrt påklædt gruppe. De udgiver en amerikansk avis, der kommer en gang imellem, nogle hjemmesider og et par magasiner. Der er ikke nogen valgt leder, men man har til gengæld ”den største nulevende amerikaner” Lyndon LaRouche, 84 år gammel. Det er hans skrifter, taler og organisatoriske ideer, der driver værket.

Den amerikanske www.publiceye.org har en hel afdeling om manden, der har stillet op til præsidentvalg gennem 30 år. Fascistisk demagog er hans korte skudsmål, og en række artikler kommer rundt om hans ideer om at skabe et ”Republican Labor Party”. I Danmark stillede bevægelsen op ved kommunalvalget i 1985 under navnet Det Europæiske Arbejderparti, EAP.

Siden begyndelsen af 90’erne har LaRouche-bevægelsen promoveret en slags falsk progressiv politik. De opponerede imod golfkrigen, var kritiske over for dødsstraffen, forsvarede social velfærd og civile rettigheder. Men deres underliggende politiske filosofi er baseret på konspirationsteorier. LaRouche og hans tyskfødte kone Helga Zepp-LaRouche leder deres politiske bevægelse fra hovedkvarteret i henholdsvis Leesburg, Virginia, og Wiesbaden, Tyskland.

-fsk

Den folkelige opstand,, fortsætter. De lokale myndigheder er fordrevet og Oaxacas Folkeforsamling (APPO) er blevet dannet som edende centrum.

Blandt de faldne martyrer er Andres Santiago Cruz, Pedro Martinez Martinez, Octavio Martinez Martinez, Marcos Garcia Tapia, Jose Jimenez Colmenares, Lorenzo Sanpablo Salazar, Arcadio Fabian Santiago, Alejandro Garcia Hernandez og Panfilo Hernandez Vazquez.

German Mendoza Nube, leder af FPR – den revolutionære folkefront, lærernes leder Erangelio Mendoza Gonzales og bondelederen Catarino Torres Pereda samt Ramiro Aragon Perez er fængslet af den mexicanske stat.

TH: Plakat fra APKs søsterparti i Mexico PCM (m-l).

Solidaritet med Oaxaca!



5.600 unge skades hvert år på jobbet

Det er farligt at være ung under 25 år og passe sit arbejde, viser Arbejdstilsynets statistik over anmeldte arbejdsulykker fra 2000 til 2005. 38 døde, 273 fik amputeret en kropsdel, og 3.170 endte med knoglebrud i den periode.

5.600 unge skades hvert år på jobbet, siger statistikken. Billedet er nogenlunde det samme i resten af EU. 700.000 unge kommer hvert år alvorligt til skade på jobbet.

- Det er ikke acceptabelt, hverken i Danmark eller EU, at så mange unge rammes af arbejdsulykker. Det står klart, at arbejdsgiverne har en særlig pligt til at sikre de unges arbejdsmiljø, siger direktør i Arbejdstilsynet Jens Jensen.

Sverige: 314.000 pr. ansat

I 2005 tjente de svenske aktieselskaber 535 mia. (svenske) kr. Det svarer til 314.700 kr. pr. ansat i ren gevinst, skriver Proletären. Fortjeningen satte ny rekord med en vækst på 24 pct. på et år – ekstra 60.720 kr. pr. ansat!

De svenske industriarbejdere har aldrig skrabet så meget sammen til aktionærerne, som de gør i dag – og de får mindre end halvdelen af deres arbejdstid udbetalt i løn. Resten af tiden arbejder de gratis for aktionærernes profit og direktørernes gigantlønninger.

Nova Bau ud af Ørestaden

Det polske byggefirma Nova Bau, der nægtede at skrive overenskomst, blev tvunget til at forlade et byggeri i Ørestaden efter aktioner og blokader.

Byggeriet af 80 luksuslejligheder blev blokeret af 3F og Træ-Industri-Byg, der protesterede mod Nova Bau – et firma, der betaler de ansatte sultelønninger på ned til 12 kroner i timen. Det polske firma blev fyret, og entreprenøren Høpfner A/S vil lade arbejdet fortsætte af et firma, der dækkes af dansk overenskomst. 3F søger at sikre, at de polske arbejdere får deres løntilgodehavender.

Unge 3F'ere forbereder konflikt



Mattias Tesfaye - ny formand for 3F ungdom

- Det kan sgu ikke passe, at titusindvis af unge 3F'ere knokler til timelønninger omkring de 100 kroner. Det er lønninger, der burde høre sidste årtusinde til, udtaler Mattias Tesfaye, nyvalgt formand for 3F Ungdom.

3F Ungdom holdt landsmøde i Middelfart i weekenden og besluttede at

arbejde for, at ingen skal arbejde for under 120 kroner i timen. De unge 3F'ere vil nu bruge de næste måneder til at forberede sig på forårets overenskomstforhandlinger.

- Vi er glade for vores arbejde og ønsker ingen konflikt. Men med de udmeldinger, som toppen i arbejdsgi-

Mærsk upopulær i Honduras



Den multinationale danske gigant Mærsk, der som bekendt er dybt involveret i Irak-krigen, er kendt verden over som en brask og grov arbejdsgiver. Amerikanske ansatte har adskillige gange aktioneret mod A.P. Møller-Mærsk, og det samme gælder arbejdere i f.eks. Latinamerika.

Nu truer selskabets chauffører i Honduras med at strejke ifølge 3Fs nyhedsbrev.

Chaufførernes fagforening SINAME-QUIPH har afleveret et brev til Mærsk

Lines danske chef i Honduras, Hans Peter Krisman, med krav om forhandlinger. Chaufførerne kører Mærsk's containere til og fra fabrikker og havnebyer i det meste af Mellemamerika.

- Vores forhold er blevet konstant forværret de seneste år, og vores løn er faldet betragteligt samtidig med, at Mærsk tjener stadig mere på os, siger Hector Vasquez, formand for 300 chauffører, til 3F. Han fortæller, at chaufførerne venter på gods på farlige rasteplasser i op til en uge uden at få løn, selvom de er berettiget til 100 dollar om dagen, når der er gået tre dage. De klager samtidig over, at de tvinges til at køre med Mærsk's containere inde på havneområderne uden at få løn for det.

Chaufførerne stiller syv konkrete krav til Maersk Line. De ønsker blandt andet højere løn og kortere ventetid på gods samt toilet og bad i terminalerne.

verforeningerne kommer med, kan vi risikere, at en rask lille strejke kan blive nødvendig. Derfor starter vi allerede nu med at forberede os. Vi vil simpelthen med til forbrugsfesten!

Den nyvalgte formand blev den helt store stemmesluger, da han blev valgt i kamp med andre kandidater. Den tidligere formand Ida Risom stillede ikke op til genvalg.

Mattias Tesfaye har tidligere været lærlingekonsulent i 3F, men har senest til dagligt arbejdet som murersvend i københavnsområdet.

- 3F'erne fylder alt for lidt i medierne. Alle meningsdannerne er akademikere. Det betyder, at vores problemer rykker i baggrunden. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi ønsker, at der kommer andre boller på suppen. Det gælder både i fagbevægelsen og i samfundet generelt.

Landsmødet besluttede desuden at sætte fokus på kvaliteten af erhvervsuddannelserne, højere løn til lærlinge og bedre forhold for unge, der arbejder på skæve tider og i weekenden.

3F Ungdom er et fælles talerør for ungdomsklubber i fagforeninger over hele landet.

Stadig livsfarligt

Der er byggeboom. Store profitter vinker. En af de ting, der slækkes på, er arbejdernes sikkerhed.

For tredje gang i år har Arbejdstilsynet gennemført en razzia over for sikkerheden på landets byggepladser. Det viste sig, at sikkerheden på seks ud af ti byggepladser er helt i bund. 143 arbejdsmiljøovertrædelser var så alvorlige, at det straks skred ind. Ud over de 143 alvorlige sager måtte Arbejdstilsynet i 24 tilfælde reagere over for mindre alvorlige problemer.

- Byggebranchen kan være sikker på, at Arbejdstilsynet vil fastholde fokus. Vi vil blive ved med at gennemføre målrettede aktioner på byggepladserne, siger Jens Jensen, direktør i Arbejdstilsynet ifølge 3F.

I 2005 var der 20 dødsulykker på byggepladserne – en fordobling i forhold til de foregående år. I 2005 var der desuden 296 alvorlige ulykker på byggepladserne.

Rørlæggere og bagsmækker

Dagcentrets brugere og personale benytter altid en god anledning til en hyggelig fest. Dette års efterår var ikke nogen undtagelse, da den årlige *Høstfest* blev afholdt i cafeen, til dagen dækket i efterårets mange nuancer.

Festudvalget, som pr. tradition består af vores brugervalgte *Dagcenterråd* flankeret af et par "frivillige" fra personalegruppen, havde på glimrende vis forberedt rammerne for festen. Til underholdning var den fhv. *chauffut* blevet indkaldt. Hans repertoire er bredt spændende, velkendt og populært. Antallet af tilmeldte brugere afspejlede meget godt den almindelige opfattelse: *Hvorfor gå glip af en god, billig, hyggelig og morsom fest, hvor der oven i købet følger middag og opvarning med?*

For nogle brugere rummer det en egen tilfredsstillelse at se personalet under andre rammer end de gængse. Til daglig lægges der stor vægt på, at brugerne selv henter ønskede drikkevarer med supplerende ostemadder eller kager ved centrets køkkendisk, og det forventes, at de selv bringer det brugte service tilbage. Derved sikres et minimum af daglig motion.

Ved dagcentrets fester er det personalet, som opvarter brugerne, der derved kan spare på kræfterne til eftermiddagen, hvor dansegulvet åbnes. I det daglige er personalets aktiviteter betydeligt mere anonyme, eller knap så synlige, idet vi er spredt over mange forskellige lokaler, og fordi arbejdet ofte består i at snakke, vejlede, rådgive og hygge. Det hænder derfor, at man ved fester med hænderne fulde af brugt service kommer forbi en bordende, hvor følgende hvisken kan opsnappes:

Det er rart at se, at personalet godt kan bestille noget.

Tonefaldet tydeliggør, at det er en aldeles uskyldig kommentar, der kun tjener ét formål - at bidrage til hygge og socialt samvær brugerne imellem. Formålet er det samme, når William, der står foran sin 74. vinter, kalder på dagcentrets eneste mandlige ansatte,

der er på vej til de 54 år:

- Unge mand! Vil De være så venlig at bringe Sonja og mig en god flaske rødvin.

William kender selvfølgelig godt navnet på *den unge mand*, ligesom han er udmærket bekendt med, at der til festen kun skænkes af én slags rødvin. Det er netop derfor, at bemærkningen er med til at højne stemningen ved bordet og dets nærmeste omgivelser.

Da middagen er indtaget, beviser den trange plads på dansegulvet, forårsaget af de mange par, at festen er på vej til succes – igen.

Kurt, der har tjent sit håndværk som rørlægger i omkring 50 år, har nu forsoedet sin pensionisttilværelse ved at byde Conny fra personalet op til en

svingom. Kurt har stadig kræfterne i behold og trækker Conny så tæt ind til sig, at han kan hviske i hendes øre:

- Jeg har altid haft et godt øje til dig. Jeg synes jo, at du er et godt skår.

Conny danser på faglig vis dansen færdig, nejser pænt og

følger Kurt på plads. Næste dag inddrog Conny resten af personalet i sin oplevelse, som sluttede med følgende vurdering:

- Det er vist ikke kun i arbejdstiden, at Kurt har lagt rør ind.

Birgitte kunne supplere:

- Da jeg serverede desserten, formåede han da også lige at give mig et kontant klap bagi!

Da festen er på sit højeste, bliver den enlige mandlige ansatte opsøgt af Karen: *- Du er da ansat her, ikke? Henning, som "kun" har været der i halvandet år, studser lidt over spørgsmåle. - Jo, det er jeg da, svarer han derfor. Derefter går Karen direkte til makronerne: - Jamen, så skal du danse med mig!*

Henning bliver lidt overrasket, da han ikke liiiiige kunne huske den pligt i sin jobbeskrivelse, men selvfølgelig tager han da den oplevelse med i håbet om, at Karen har det ligesådan.

Reno



Irak: Samtale med modstanden

Interviewet af Robert Dreyfuss

- Hvor stærk er den irakiske modstand?

SM: Den væbnede modstand har afsluttet alle forberedelser til at kontrollere magten i Irak. Kollaboratører med USA fra middelklassen er allerede begyndt at forlade Irak. De fleste af dem er nu uden for landet: Ahmed Chalabi, Iyad Allawi og andre. En anden bølge af agenter forbereder sig nu på at forsvinde, og nogle har allerede gjort det, til Jordan, Syrien, UK, og nogle andre steder, fordi den strategiske konflikt er praktisk taget nået til det punkt, hvor der kan sættes et punktum for besættelsen. Det er modstanden, som nu kontrollerer Bagdad. I går talte jeg med adskillige folk, og de sagde, at angrebet på den amerikanske base var del af en ny strategi om at bibringe de amerikanske tropper i Irak alvorlige tab (*i oktober måned var der det største officielt indrømmede tab af amerikanske soldater i Irak siden massakren på Fallujah med over 100 dræbte, KP*).

- Jeg har læst, at mange stammeledere kræver, at Saddam Hussein løslades, mens andre ønsker at samarbejde med Maliki (den amerikanske vasal-premierminister, KP).

SM: - De, som samarbejder med Maliki, bor i Jordan, de befinder sig ikke i Irak. De vover ikke at vende tilbage til Irak, især dem fra Anbar-provinsen, for de har ikke noget at skulle have sagt i Irak. Hvad angår de stammeledere, som fremsender krav om Saddams løsladelse, så repræsenterer de det overvældende flertal af stammer i Irak. Det er nu blevet et national fænomen ... Det begyndte pludseligt, hundreder af budskaber fra stammeledere over hele Irak, fra nord til syd. (*I september sendte hundreder af stammeledere sådanne budskaber til den amerikansk-indsatte regering og besættelsesmagten i en hidtil uset manifestation af national enhed mod besættelsesmagten og opbakning bag den ulovligt afsatte præsident, KP*).

- Er der pro-baathistiske kræfter i nationalforsamlingen?

SM: - De repræsenterer os ikke, men de er sympatiske over for os. De kræver, at loven om forbud mod Baath-partiet og 'afbaathisering' ophæves, og at der åbnes for en direkte dialog med baathister. De erklærer, at det er meningsløst at tale om national forsoning uden at inddrage baathisterne i dialogen. Selv Allawi og hans gruppering sagde det.

Jeg forsikrer dig, at modstanden er ovenpå i Irak. Det eneste, vi er bekymrede for, er direkte intervention fra Iran. Hvad alt andet angår, vil det skride sikkert frem. I løbet af fire eller fem timer kan vi garantere sikkerhed og stabilitet i Irak, når amerikanerne trækker sig ud. Det er derfor, at vi ønsker, at FN's Sikkerhedsråd skal erklære sin modstand mod enhver intervention udefra i Irak, at det garanterer, at Iran ikke vil intervenere i Irak. Ellers må de, der er allieret med USA, forlade Irak, når USA gør det. Modstanden har kontrol med næsten hele Irak.

- Hvad er Muqtada al-Sadrs rolle? Kan I have en dialog med ham?

SM: -Nej, Muqtada er allieret med Iran ... Nu er han farligere end Badr-Brigaden. Den skade, der forvoldes på det irakiske samfund, kommer fra [Sadrs] Mahdi-hær. Badr-gruppen blev slået til krøbling af modstanden.

- Hvorfor ser vi ingen modstandsbevægelse i de shi'itiske områder i Irak?

SM: - Der er shi'iter på høje poster i modstanden, sammen med baathisterne. Ingen anden organisation har folkelig støtte i Irak. Men medierne dækker ikke, hvad der foregår i det sydlige Irak. I syd har modstandsoperationerne ikke samme karakter som i Anbar eller Bagdad. Der retter den sig mod den såkaldte Hakim-gruppe [SCIRI – det Øverste Råd for den Islamiske Revolution i Irak] og mod Mahdi-hæren, som dræber de nationale kræfter i samarbejde med besættelsesmagten. Disse dræber flere mennesker end okkupationsstyrkerne. Men der er et tavs flertal i det sydlige Irak, som er imod besættelsen og imod Iran. De er dødtroede af de pro-iranske gruppers forbrydelser.

Du ved måske, at i syd har Iran i mange byer tilmed officielle kontorer, og Irans efterretningstjeneste kontrollerer områder i det sydlige Irak. De bruger iranske penge. Man kan sige til en taxa-chauffør "Tag mig til den iranske efterretningstjenestes kontor", og de vil gøre det. Men det tavse flertal i syd har fået nok af iransk indflydelse i området. Det er derfor, vi ikke er bekymrede over situationen i syd, bortset fra truslen om direkte iransk intervention.

Den legitime hær er blevet genopbygget, den hær, som gik under jorden ved invasionen. Og den er klar til at kontrollere Irak lige nu. Halvfems procent af den samlede irakiske modstand udgøres af den irakiske hær. Det er højtuddannede officerer fra den irakiske hær, som leder næsten alle modstandsoperationerne.

De (*besættelsesmagterne og kollaboratørerne, KP*) opbyggede den såkaldte irakiske hær på sekterisk basis, med Badr-brigaden og peshmerga'erne [*de kurdiske militser*]. Men der findes også nationalister i hæren, og modstanden får informationer fra nationalistiske officerer i denne officielle hær.

- Vil der komme et angreb a la Tet-offensiven (der tvang USA i knæ i Vietnam, KP)? Vil den Grønne Zone blive angrebet?

SM: - Der har i Bagdad været talt om at befri den Grønne Zone, især inden for de seneste par uger.

Men det er ikke sandsynligt for nærværende, fordi modstandens strategi består i at optjene points, ligesom i boksning. Man samler points sammen, et efter et, for at se, hvem som vinder. Man udmatter altså fjenden ved at angribe igen og igen, indtil han falder sammen. Modstandens sejr i Irak vil ikke blive vundet i et enkelt slag.

Vi forventer, at den første måned næste år vil være afgørende. Amerikanerne er udmattede, og modstanden forbereder samti-

Den irakiske modstand regner med, at den kommende januar måned vil blive afgørende, siger den irakiske oppositionsleder Salah Mukhtar, baathist og fhv. topdiplomat



Salah Mukhtar har været ved FN, ambassadør i Indien og i Vietnam ved invasionen i marts 2003. Han bor nu i Yemen.

ge angreb på amerikanske styrker over det hele. Antallet af amerikanske dræbte og sårede stiger kraftigt som følge af en beslutning fra modstanden om at øge disse angreb.

- Hvem udtaler sig på modstandens vegne?

SM: - Det er der ingen, der gør. Jeg er ikke talsmand hverken for Baath-partiet eller modstanden. Men jeg står begge meget nær. Det blev før invasionen besluttet ikke at etablere direkte forbindelser med noget andet parti, for at forhindre infiltration og gøre det vanskeligere at indsamle efterretninger ... Jeg taler med dem telefonisk, og mest via internettet. Og direkte ved møder, når jeg rejser ... Nogle arabiske regeringer giver mig pas for at lette mine bevæ-

gelses. De spiller en rolle som mellemmand mellem modstanden og USA.

- Hvad er den amerikanske holdning til Baath-partiet?

SM: - Amerikanerne, både generaler og andre, kontaktede præsident Saddam i fængslet og talte om situationen i Bagdad og rundt om i Irak. Rumsfeld mødtes med ham, og også Condoleezza Rice. Hun opsøgte ham, og før hende var det Rumsfeld. De forsøgte begge at overbevise ham om at lave appeller til modstanden om at nedlægge våbnene og samarbejde i den såkaldte politiske proces. Han afviste det. Men de sagde til ham: Du kan vælge mellem Mussolinis skæbne (*han blev hængt, KP*) eller Napoleon Bonapartes. Senere antydede de noget andet, som involverede Baath-partiets tilbagevenden ... Og nu presser nogle arabiske regeringer USA for at acceptere Baath-partiets tilbagevenden for at garantere Iraks stabilitet. Saudi-Arabien, Jemen og andre Golf-stater har kontaktet USA for at overbevise det om, at Baath-partiet må genindsættes som den eneste løsning for at minimere iransk indflydelse i regionen. ... Baath-partiet har truffet beslutning om at bygge en national front i Irak, som også omfatter andre partier og nogle kurdiske grupper.

- Vil ayatollah Sistani medvirke hertil?

SM: - Sistani er ingenting. Ingen lytter til ham. Han er ikke iraker. Han vil ikke blive i Irak efter befrielsen.

- Det ligner en borgerkrig.

SM: - Der vil aldrig komme borgerkrig i Irak. I min familie er der mange shi'iter og sunnier. Sådant er det med de fleste irakere. Så hvordan kan jeg dræbe min broder?

- Mange irakere polariseres af drabene og drives til sekterisk vold?

SM: - Det er ikke et sekterisk slagsmål. Det er politisk kamp. I modstandens øverste ledelse er der shi'iter og sunnier, kristne og muslimer. De arbejder sammen inden for modstanden, kurdere og turkmener indbefattet ... Det irakiske folk bebrejder i stigende grad USA og Iran for myrderierne ... Iran ønsker at kontrollere regionen ved at udnytte dets indflydelse blandt shi'iter. Og hvem bragte de iranske bander (*dødspatroljer, KP*) til Irak? USA. Du må huske, at efter angrebet på Irak i 1998, efter *Desert Fox*, konkluderede amerikanerne, at Saddam Husseins styre kun kunne væltes gennem et samarbejde med Iran. Så de påbegyndte deres samarbejde med Iran, og det startede i Europa. I centrum stod Abdel Aziz Hakim. Og så udsendte Sistani en fatwa, som opfordrede irakerne til ikke at gå til modstand mod den amerikanske invasion, og en anden fatwa, som opfordrede til samarbejde med besættelsen. Og hvem støtter Maliki-regeringen? Hvem støttede Jafari-regeringen? USA. De er iranere. De, som har regeret Irak siden invasionen, er ikke irakere.

- Hvad med muligheden af et militærkup i Irak?

SM: - Hvis USA ønsker at give magten i Irak til generaler gennem et militærkup, som de hentyder til, vil et sådant militærkup være positivt over for baathisterne. Hvis dets leder ikke er for baathisterne, så vil der komme et kup nr. to mod denne leder ... For alle officerer i den irakiske hær, den gamle hær og den nye hær, er under Baath-partiets kontrol. Så der findes ingen løsning uden om Baath-partiet.

Det tiltagende antal massedrab har øget det irakiske folks vilje til at acceptere et militærkup. Jeg vil mene, at 80 procent af irakerne er villige til at acceptere det, villige til at acceptere alt, som kunne hjælpe med at knuse de iranske bander [*divs. Mahdi-hæren og SCIRI's Badr-Brigade*]. Et sådant kup ville blive støttet af USA for at udrense de iranske bander og grupper og ødelægge dem med militærmagt, og for at etablere et militærdiktatur for en periode ... Men de, som støtter et militærkup, ville også støtte et baathistisk kup, et kup nr. to ... USA har sat sig i kontakt med nogle irakere, gamle generaler, gamle baathist-generaler, om at vælte Mailikis regering. De befinder sig i Jordan. Nogle af dem accepterede at samarbejde med USA for at knuse Mahdi-hæren og andre bander. Og de kontaktede nogle strammer i Anbar. De forbereder et angreb på iranske bander i Irak, og det kommer snart.

Iran har som bekendt sagt, at det vil angribe amerikanske tropper i Irak, hvis det bliver angrebet af USA. Og den slags trusler er særdeles alvorlige. Hvis man kombinerede angrebene på USA fra de iranske bander med den væbnede modstands angreb, ville det være en stor tragedie for USA. Så den amerikanske regering prøver at minimere iranske kræfters indflydelse i Irak, før de foretager sig et praktisk skridt mod Iran.

Hvis et kup faktisk finder sted, vil det være et vanvittigt amerikansk træk. Det ville igen bevise, at USA ikke forstår situationen i Irak. Det meste af hæren, den gamle hær, til 99 pct., er baathister. Enten vil de nye generaler samarbejde med Baath-partiet, eller de vil blive vællet af Baath-partiet.

Offentliggjort 24. oktober

Om Baath-partiet og modstanden



Iraks Baath-parti, hvis officielle og fulde navn er Det Arabiske Socialistiske Baath-parti, var regeringsbærende fra 1968 til 2003 og er i dag, selvom partiet blev forbudt af besættelsesmagten umiddelbart efter besættelsens begyndelse i april 2003 og siden har været udsat for en blodig forfølgelse fra besættelsesmagten og dens marionetstyres side, stadig Iraks største politiske parti. På trods af besættelsesmagten og kollaboratørernes enorme anstrengelser for at knække og ødelægge Iraks Baath-parti og dermed modstandsbevægelsens rygrad har det takket være sine dybe rødder i Irak og opbakning fra store dele af det irakiske folk vist sig overordentligt modstandsdygtigt og i stand til at smede en politisk og militær front med en række andre patriotiske politiske kræfter, heriblandt arabisk-nationalistiske, islamiske, kommunistiske m.fl.

Den modstandsbevægelse, som partiet i kraft af sin størrelse, folkelige opbakning, erfaring og evner leder, har sendt mere end 15 besættelser ud af Irak og bragt den amerikansk ledede besættelsesmagt i en akut krise, hvor der nu skal en "ny Irak-strategi" til.

Befrielsen af Irak nærmer sig med hastige skridt. Af alle disse grunde er dette program fra Iraks Baath-parti et vigtigt dokument, fordi det vil danne rammerne om en afslutning på den blodige og kriminelle besættelse af Irak og om det nye Irak, som vil vokse ud af den modstandskamp, som flertallet af irakerne støtter. Det er således fra frøene i dette program, at man vil opleve "fødslen af et nationalt, demokratisk og pluralistisk styre" i Irak, som det hedder i ovenstående program fra Iraks Baath-parti og dets patriotiske modstandsbevægelse.

Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Program for Iraks befrielse og uafhængighed

Af Iraks Baath-parti og dets patriotiske modstandsbevægelse

I Guds, den nådiges og barmhjertiges navn.

Det troende, kæmpende Baath-parti og dets heroiske patriotiske modstandsbevægelse fremlægger – mens de udvider og intensiverer deres operationer og aktioner, bakket op af de patriotiske kræfter, som afviser besættelsen, besættelsesmagten, dens lakajer og politiske processer, og støttet af et stort og kæmpende irakisk folk, med hvilket de arabiske og islamiske nationers ærefulde sønner og døtre og alle frihedselskende mennesker i hele verden står skulder ved skulder – her deres politiske program. Dets sigte er befrielse af Irak, opnåelse af dets nationale selvstændighed og dets folks og territoriums enhed ifølge de prioriteter og den rækkefølge, som forefindes i dette dokument:

DOKUMENTATION

For det første: *Fuldstændig national uafhængighed, som kræver, at besættelsesmagten anerkender følgende principper og betingelser:*

Fuldstændig anerkendelse af den patriotiske irakiske modstandsbevægelse i form af alle dennes væbnede og ikke-væbnede grupper som det store irakiske folks eneste legitime repræsentant.

Erklæring om fuldstændig og betingelsesløs tilbagetrækning fra Irak inden for en bestemt tidsperiode, som aftales mellem den heroiske irakiske modstandsbevægelse og besættelsesmagten.

Fuldstændig anerkendelse af den irakiske stat, Iraks nationale suverænitet og selvstændighed og beskyttelse af dets nationale enhed som ét folk og land og af dets hellige værdier og ressourcer samt afvisning af alle opfordringer og love, der sigter mod at opdele og splitte Irak.

Accept af seriøse, målbevidste og konstruktive forhandlinger med modstandsbevægelsens ledelse eller dens repræsentanter på basis af de rettighe-

der og principper for fædrelandet og dets befrielse, som de præsenteres i dette dokument, med det formål at opnå en aftale med hensyn til Iraks fuldstændige befrielse og uafhængighed.

Erklæring fra USA og dets allierede, hvori de tager ansvaret for krigen og besættelsen og erklærer, at besættelsen af Irak udgjorde en aggression, som ikke havde noget grundlag i den internationale legitimitet og ej heller hverken nogen juridisk eller moralsk berettigelse, og at den fandt sted i modstrid med international lov.

Erklæring fra USA og dets allierede om deres beredvillighed til officielt over for det irakiske folk at undskylde for de forbrydelser, overgreb og krænkelse, som de har begået imod det, og over for Iraks regering undskylde for de uretfæ-

dige, undertrykkende og ødelæggende handlinger, som de har foretaget imod dem og imod Irak.

I tilfælde af, at besættelsesmagten erklærer sin accept af ovenstående principper, er ledelsen i Baath-partiet og dets heroiske modstandsbevægelse parat til at indtræde i seriøse og målbevidste forhandlinger i overensstemmelse med følgende:

For det andet: *Forhandlinger kræver, at besættelsesmagten og dens allierede accepterer alle det store irakiske folks rettigheder og de fastsatte principper for dets befrielse, som repræsenterer det irakiske folks vilje og højeste nationale interesser.*

De er følgende:

1. Fuldstændig tilbagetrækning fra hele Irak, fra dets jord, luftrum og farvande uden begrænsninger og betingelser.

2. Løsladelse af alle fanger og tilbageholdte uden undtagelse, en aftale om at betragte de igangværende retssager imod irakere som ugyldige og ulov-

TEMA: Modstanden og Saddam

lige og annullering af alle disses konsekvenser, fordi de har fundet sted under en juridisk ugyldig besættelse, og hvad der er baseret på ugyldighed, er selv ugyldigt. Anerkendelse af legitimiteten af alle den irakiske stats institutioner – både regeringsmæssige og ngo'er – og af alle love og konventioner, som var i kraft før den forhadte besættelse.

3. Annullering af det nuværende politiske system, som fungerer under besættelsesmagtens kampvogne og geværer, og ligeledes annullering af alle forordninger, love, politiske og økonomiske foranstaltninger, som er taget i modstrid med international lov og praksis, der kræver, at det besatte lands love og regler fortsat er gældende, når en besættelse finder sted. International lov forbyder besættelsesmagten at udstede nogen som helst love eller dekretter for at tilgodese sine eller sine lakajers interesser.

4. Den irakiske hær og de øvrige nationale væbnede styrkers tilbagevenden til deres hverv i overensstemmelse med de love, regulativer og traditioner, som eksisterede før besættelsen. Annullering af loven om "af-baathisering" og anerkendelse af Baath-partiets nationale, panarabiske og internationale rolle i opbygningen og ledelsen af Irak og af partiet som en politisk, intellektuel og social bevægelse med en stor menneskekærlig mission. Stop for razziaer mod og kidnapninger og arrestationer af partiets medlemmer og modstandsfolk fra de forskellige væbnede modstandsgrupper.

5. Forpligtelse til at give fuld kompensation for alle de materielle og moralske tab, som Irak – dets indbyggere og institutioner – har lidt fra 1990 og frem til i dag, ud over de enorme materielle tab, som den irakiske stat er blevet påført på grund af den systematiske ødelæggelse og plyndringer af fabrikker, banker, arkæologiske relikvier osv. Dette vil blive effektueret gennem en fond, som finansieres af de lande, der har besat Irak, først og fremmest USA og Storbritannien og de andre lande, som har deltaget i, støttet og lettet besættelsen. Fonden vil operere gennem særlige komiteer fra Irak og neutrale lande, som udnævnes af den irakiske modstandsbevægelses ledelse. Fonden vil blive administreret af den patriotiske regering, som dannes af modstandsbevægelsen og efterfølgende vælges af folket.



6. Annullering af alle de nuværende internationale resolutioner, som er vedtaget imod Irak siden 1990 og frem til i dag, især dem, der vedrører Iraks grænser, krigsskadeerstatninger og andre forhold.

7. Udlevering af kollaboratører, spioner og forrædere, som har begået den højeste form for forræderi imod folket og fædrelandet, så de kan retsforfølges i henhold til loven og tildeles deres retfærdige straf for at have samarbejdet med besættelsesmagten om at ødelægge Irak, dræbe dets folk, plyndre dets nationale rigdomme og krænke dets helligdomme.

Når dette er blevet gjort, vil ledelsen i Baath-partiet og dets patriotiske modstandsbevægelse erklære deres nationale projekt efter besættelsen i overensstemmelse med dets trin og i samarbejde med og med deltagelse af alle grupper i den hellige krig og modstandsbevægelsen. Projektet er følgende:

For det tredje: Valg og administration af statsanliggender efter selvstændigheden.

Den irakiske modstandsbevægelses ledelse vil danne et midlertidigt Rådgivende Råd bestående af mellem 50 og 100 patriotiske irakiske personligheder fra den væbnede modstandsbevægelse, politiske partier og bevægelser samt patriotiske personligheder, som har afvist og modsat sig besættelsesmagten og dens håndlangere. Det Rådgivende Råd, som vil omfatte modstandsgrupperne, vil danne en national enhedsregering bestående af patriotiske irakiske personligheder, der er kendte for deres afvisning af og modstand mod besættelsen. Enhedsregeringen, der vil have en levetid på to år, hvor den er under-

lagt kontrol fra modstandsbevægelses ledelse og det midlertidige Rådgivende Råd, vil påtage sig følgende opgaver:

A. Fuldstændigt tilsyn med driften af statsanliggender på alle områder.

B. Opnåelse af det, som er blevet aftalt mellem modstandsbevægelses ledelse og besættelsesmagten i løbet af forhandlingerne og især vedrørende den fuldstændige og betingelsesløse tilbagetrækning af invasionsstyrkerne fra Irak og opfølgning af implementeringen af de øvrige dele af aftalen om national befrielse og selvstændighed.

C. Opløsning af alle de militser uden undtagelse, der tilhører besættelsesmagten og de kræfter, der er allierede med den, og opløsning af den nuværende hær, politi og sikkerhedsstyrker, som er skabt under besættelsen og af besættelsesmagten, samt at arbejde for at gøre en ende på al væbnet aktivitet i Irak.

D. Genetablering af den tidligere nationale irakiske hær og de tidligere nationale sikkerhedsstyrker, genoplivning af alle de af besættelsesmagten opløste statsinstitutioner, eliminering af de ødelæggende virkninger af disse beslutninger og materiel og moralsk kompensation for de af disse beslutninger berørte parter.

E. Forberedelse af et udkast til en permanent forfatning for Irak, som skal diskuteres af det Rådgivende Råd og senere forelægges til vedtagelse ved en folkeafstemning. Denne forfatning vil danne rammerne for det offentlige og politiske liv i hele Irak i en femårig periode efter selvstændigheden. I kraft af denne forfatning vil en præsident og et parlament blive valgt. Kurdernes og andre minoriteters nationale, patriotiske rettigheder vil blive garanteret, og i forfatningen vil hele folket med dets forskellige etnicitet og religion sameksistere i den form for permanent national enhed, som har karakteriseret det irakiske folk gennem hele dets glørværdige historie. Det valgte parlament får myndighed til at foretage ændringer i forfatningen i overensstemmelse med udviklingen og stabiliteten af den politiske, økonomiske og sikkerhedsmæssige situation i Irak.

F. Organisering af frie, demokratiske og upartiske valg i henhold til forfatningen efter afslutningen på den midlertidige periode og sikre fri deltagelse af politiske partier, bevægelser og

strømninger i disse for at opnå fødslen af et nationalt, demokratisk og pluralistisk styre, som respekterer menneskerettighederne, står vagt om de civile borgerrettigheder, beskytter Iraks og det irakiske folks enhed, opnår dets selvstændighed og beskytter Iraks materielle og menneskelige rigdomme.

G. Igangsættelse af omfattende initiativer til fremme af national forsoning på basis af de rettigheder og nationale principper, som optræder i dette dokument. Sådanne møder, dialog, enighed og forsoning vil være åbne for alle irakere, deres politiske partier og bevægelser og enkeltpersoner, som erklærer deres accept af disse principper, er parate til at arbejde for at gennemføre dem i praksis og stræbe efter at vinde dem. Forud for denne forsoning vil alle aktive patriotiske kræfter i Irak føre diskussioner. Der vil være kritik og selvkritik på den mest omfattende måde og ifølge princippet ”Må Gud tilgive, hvad der er sket i fortiden” i et opgør med den uendelige hævnpolitik og undergravningsforsøg. Geværet skal kun rettes mod den rovlystne besættelsesmagt for at befri fædrelandet og dets hellige steder. Dette vil ske med ønsket om at skabe en gensidig tillid og så denne ånd i alle irakeres hjerter som en grundlæggende garanti for deres deltagelse i opbygningen af Irak efter befrielsen, uden monopolisering af magten, individuelt styre, diktatur, afpresning eller arrogance over for hinanden.

For det fjerde: *Forholdet til USA og de andre lande i verden.*

Den patriotiske irakiske modstandsbevægelse og dens regeringer vil etablere de bedst mulige politiske og økonomiske forbindelser med alle lande i verden undtagen den rovgriske zionistiske entitet, som har stjålet det arabiske Palæstina, således at de gensidige interesser mellem Irak og disse lande sikres, og således at et partnerskab på basis af gensidige interesser og med respekt for ikke-indblanding i hinandens interne anliggender opnås.

Den irakiske modstandsbevægelses ledelse forstår naturen af USA's vitale interesser som en supermagt, og den er parat til at etablere gode og permanente forbindelser med USA, baseret på gensidig respekt og ikke-indblanding i



Mossad Barzani, indsat som præsident for den autonome Kurdiske region i Irak, truer med løsrivelse.

interne anliggender i overensstemmelse med aftaler, traktater og internationale konventioner, der sikrer disse interesser, beskytter landenes og folkenes suverænitet og uafhængighed, respekterer deres vilje og sikrer deres ret til at disponere over deres nationale, materielle, menneskelige og naturlige rigdomme på den måde, som de finder rigtig.

Den irakiske modstandsbevægelses ledelse vil etablere de bedste forbindelser, baseret på gensidig respekt og fælles interesser, med alle Iraks nabolande, især de broderlige arabiske lande, og respektere alle internationale aftaler og konventioner og aldrig bruge magt i løsningen af bilaterale uenigheder undtagen i selvforsvar og i forsvaret af fædrelandet og folket imod en udefrakommende væbnet aggression.

For det femte: Baath-partiet og dets patriotiske modstandsbevægelse betragter dette program som en omfattende, passende og objektiv start hen imod en omfattende løsning på den nuværende situation i Irak med det formål at afslutte besættelsen og dens virkninger. Den irakiske modstandsbevægelse vil aldrig acceptere halve løsninger eller delløsninger med besættelsesmagten, fordi det ikke er muligt at acceptere en våbenhvile og en afslutning af krigen her på Iraks jord blot for at give mulighed for, at den nuværende politiske proces under besættelsesmagtens kontrol kan opnå succes under ledelse af besættelsesmagtens lakajer. Ledelsen i Baath-partiet og modstandsbevægelsen afviser helt og aldeles at deltage i nogen som helst politisk aktivitet under besættelsesmagtens kontrol eller i overensstem-

melse med dens vilje og ønsker.

Ledelsen i Baath-partiet og dets patriotiske modstandsbevægelse er, mens det fremlægger deres program for national befrielse og uafhængighed, besluttet på at fortsætte den væbnede kamp og lede kampen mod besættelsesmagten for at vinde Iraks selvstændighed og opbygge landet på national og demokratisk vis. Baath-partiet og dets modstandsbevægelse håber, mens de fremsætter disse principper og dette grundlag, som repræsenterer det irakiske folks og fædrelandets interesser og rettigheder, og som aldrig vil blive forladt uanset ofrene, at besættelsesmagten vil besinde sig, vende tilbage til fornuften og gå ad sandhedens vej ved at basere sig på fornuft, logik og historien og anerkende disse rettigheder og forpligte sig selv til at acceptere dem. Folkenes modstand og kamp for at få deres frihed og opnå deres vilje kan ikke besejres, for Gud, de frihedselskende mennesker i verden og historien er med dem. De vil sejre takket være Gud, uanset hvor lang tid kampen mod besættelsen og aggressorerne vil vare. Besættelsesmagten har intet andet valg end at acceptere de her nedfældede principper for Iraks totale befrielse og fuldstændige uafhængighed fra alle former for hegemoni, dominans og udbytning og sætte sig til forhandlingsbordet for at stoppe blodbadet og redde de rester, som måtte være tilbage af dens ære, eller imødesee det sikre og forsmædelige nederlag og enden på sit imperialistiske projekt for verdensherredømme og dominans. Sejren kommer kun fra Gud, den største og almægtige.

Længe leve Irak!

Sejr til den heroiske irakiske modstandsbevægelse!

Hilsner til martyrerne og mujahidinerne!

*Længe leve Palæstina, frit og arabisk!
Gud er den, der giver sejr!*

Underskrevet:

**Ledelsen i Iraks Baath-parti og dets patriotiske modstandsbevægelse,
oktober 2006**

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Irak Blog fra The Political Programme of the Baath Party and its Patriotic Resistance, Albasrah.net, 22. oktober 2006.

Riverbend:

Når alt andet slår fejl ...

... så henret diktatoren. Så enkelt er det. Når amerikanske soldater dræbes i sne-sevis, når det land, man besætter, trues med at blive opdelt i mindre lande, når militser og dødspatroljer strejfer om i gaderne, og man har bragt en flok mul-laher til magten – så henret diktatoren.

Alle ventede denne dom fra sagens allerførste dag. Der var et kort mellem-spil med den første dommer, hvor det blev troet, at der måske kom en sammenhængende sag, hvor irakere kunne få forklaringer og se, hvad der skete. Det var hurtigt forbi med anklagerens første falske vidne. De følgende begivenheder var så latterlige, at det selv nu er svært at tro dem.

Lyden forsvandt pludseligt, når forsvarerne eller en af de anklagede stod frem for at sige noget. Vi kunne høre vidnerne, men ingen kunne se dem – de var skjult bag et forhæng, deres stemmer blev fordrejede. Folk, som var formodet døde i Dujail-episoden, viste sig at være særdeles meget i live.

Den ene dommer efter den anden blev udskiftet, fordi de i retten virkede for fair. De fordømte ikke straks de anklagede (heller ikke til ære for medierne). Hovedretten var den dommer, de endte med at indsætte. Hans rygte matches kun af Chalabi, en velkendt tyv og morder, som flygtede til Iran for at undgå fordømmelsen – ikke den politiske – men hans fars vrede, efter han stjal fra dennes restaurant.

Så vi kendte alle resultatet på forhånd (Maliki var på tv 24 timer før dommen og sagde, at folk 'ikke skulle give for højlydt udtryk for deres glæde'). Hvad der overrasker mig mest lige nu, tror jeg, er den nuværende irakiske regerings stupiditet. Timingen er latterlig – lige op til kongresvalget? Særdeles godt for Bush. Irak er i dag i den værste forfatning siden invasionen og begyndelsen af besættelsen. April 2003 virker som en bryllupsrejse i dag. Er tiden virkelig inde til at henrette Saddam?

Jeg er mere end almindelig bekymret. Det er Bushs sidste triumf. Valgene kom og gik, og en gruppe ekstremister og tyve fik magten (nej, nej, jeg mener i Bagdad, ikke Washington). Forfat-



Sharqiya-kanalen annoncerer breaking news: To kanaler, Salahiddin og Zawra, er blevet lukket. Sikkerhedsstyrker ransager kanalernes kontorer.

ningen, som synes at være druknet i en flodbølge af irakisk blod siden vedtagelsen, er glemt. Den graves kun frem, når en af marionetterne vil opsplutte landet. Genopbygning er et projekt fra en anden tidsalder. Jeg tør sværge på, at vi ikke længere vil have bygninger og broer; sikkerhed og et udelt Irak er mere end nok. Tingene må være endnu værre, end man kan forestille sig, når det er nødvendigt for Bush at bruge kortet 'Henret Diktatoren'.

I årtier har Irak ikke været så slemt som nu. Besættelsen er en fiasko. De forskellige pro-amerikanske, pro-iranske irakiske regeringer er fiaskoer. Den ny irakiske hær er en dødelig vittighed. Er tiden virkelig inde til at gøre Saddam til martyr? Tingene er så slemme, at selv irakere, der er for besættelsen, dropper deres oprindelige 'VI ELSKER AMERIKA'-mani. Laith Kubba (også kaldet Mr. Havkat pga. hans store mund og konstant stupide udtryk) var for nylig i BBC og erklærede, at dette kun var starten på retfærdighed, at folk, der er ansvarlige for drabene af i dag, også skal bringes for retten. Han synes at have glemt, at han var en af krigens og besættelsens støtter og et vigtigt medlem i en af de morderiske pro-amerikanske regeringer. Men historien vil ikke glemme Hr. Kubba.

Der var demonstrationer for og imod dommen i Irak. Pro-Saddam-demonstrationer blev angrebet af den irakiske hær. Medierne i dag er så frie, at de kanaler, der viste demonstrationer for Saddam, er blevet lukkede. Irakiske

sikkerhedsstyrker raidede dem øjeblikkelig. Velkommen til det nye Irak.

Det handler ikke om manden – præsidenter kommer og går, regeringer kommer og går. Det er frustrationen ved at føle, at hele landet og hver eneste iraker i og uden for Irak er i amerikansk politiks vold. Det er raseriet ved at føle sig som bare en skakbrik, som der vilkårligt flyttes rundt med. Det er det forfærdelige ved at have en regering, der er så blind og ligeglad over for folkets behov, at den ikke engang finder det nødvendigt at gennemføre de obligatoriske ritualer eller spille skuespil. Og det er de døde. De tusindvis af døde og døende, mens Bush sidder og smisser og lyver om fremskridt og om at vinde i et land, hvor hver eneste iraker uden for den Grønne Zone taber.

Og igen ... timingen af det hele er upåklagelig: To dage før valgene til kongressen. Og kan du ikke se dét, så beklager jeg, så er du dum. Lad os se, hvor mange gange Bush malker dette som en succes i sine næste taler.

Og en sidste bemærkning: Jeg har lige et eller andet sted læst, at nogle dræbte amerikanske soldaters familier er på besøg i det nordlige Irak for at se 'hvad deres sønner og døtre døde for'. Hvis det er formålet med besøget, så:

'Ladies and gentlemen. På jeres højre side ser I det irakiske olieministerium, på den venstre Dawry-raffinaderiet ... Hver af jer får en farveplakat, en meter høj og en meter bred, af Al Sayid Muqtada Al Sadr (Må Han Leve Og Blomstre Længe), en ayatollah Sistani-T-shirt samt et kort over Iran, i sædvanlig skala, men markeret med den Islamiske Republik Sydirak. I vil også ... Hej, du dér! Kvinden bagerst! Er det en hårløk, jeg kan se? Dæk den til, eller bliv hjemme.'

Og det er det, de døde for.

Bagdad
Søndag den 5. november 2006

Fra den kvindelige irakiske blogger
Riverbend på Bagdad Burning;
riverbendblog.blogspot.com

Længe leve præsident Saddam Hussein!

De tavse er medskyldige i USA's skueproces

Af Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Der er nu gået snart tre år siden, at Iraks præsident Saddam Hussein den 14. december 2003 blev fremvist i amerikansk fangenskab på alverdens tv-skærme, sandsynligvis offer for et forræderi i egne rækker. Snavset og forpjusket så vi Iraks præsident blive gloet i gabet af en amerikansk militærlæge. USA's propagandaapparat havde iscenesat hele denne ydmygelse af præsident Saddam Hussein, som skulle vise den irakiske leder, en helt i brede dele af den arabiske verden, som en kujon, der gemte sig i en jordhule og overgav sig til de vestlige aggressorer og korsfarere uden kamp.

Den 20. december 2003 udstedte den daværende amerikanske konge af Irak, Paul Bremer, et dekret om oprettelse af en særdomstol, hvis dommere udpegedes af det amerikanske udpegede kollaboratorstyre, Det Regerende Råd, der oprettedes i juli 2003. Den såkaldte retssag kom først rigtigt i gang i oktober 2005. Nu forlyder det, at en "dom" kommer i dag som Bush-propaganda op til valget til den amerikanske kongres den 7. november, hvor republikanerne står svagt især på grund af Irak-krigen, og hvor en dødsdom over præsident Saddam Hussein kan bruges som dog trods alt en lille sejr i det amerikanske mareridt i Irak.

Selvom hele denne "retssag" mod præsident Saddam Hussein og hans syv kammerater finder sted som resultat af en ulovlig, FN-stridig angrebskrig, selvom "domstolen" ikke lever op til selv de mest basale krav om kompetence, uafhængighed og upartiskhed, selvom "dommerne" er blevet udskiftet af USA efter forgodtbefindende, og selvom forsvarrets vidner og tre forsvarere er blevet myrdet i forløbet, så er denne "årtusindets retssag" fortsat, denne voldtægt og mord på retfærdighed og international lov, uden nævneværdige protester i Vesten.

Siden skueprocessens indledning tilbage i juli 2004 har vi da hørt nogen fordømmelser af denne groteske begivenhed fra FN's generalsekretær og fra de såkaldte menneskerettighedsorganisationer Amnesty International og Human Rights



Watch? Har vi hørt noget fra dem, der i Danmark til daglig render rundt og fortæller alt og alle, at de respekterer international lov, Dansk Røde Kors og Jørgen Poulsen? Har vi hørt noget fra de danske massemedier, fra de skrivende luderkarle og ludere, som kalder sig journalister, men hverken kan eller vil dække Irak fra begge sider og inddrage modstandsbevægelsens udlægning, men fiser rundt som "embedded journalists" i Irak under besættelsesmagtens beskyttelse? Har vi hørt noget fra de danske politikere, der i tide og utide snakker om FN og betydningen af at overholde international lov? Og sidst, men ikke mindst, har vi hørt noget fra den danske anti-krigsbevægelse, især fra dem, der i kraft af deres parlamentariske repræsentation har haft de bedste muligheder for at ytre sig, skabe røre i Danmark og påvirke den internationale opinion? Ja, også de erklærede besættelsesmodstandere SF og Enhedslisten har mistet deres tunge, når det gælder skueprocessen. Til gengæld har de ikke haft nogen som helst problemer med at skrigesig hæse, når de skulle tage afstand fra Saddam Hussein og dermed yde politisk støtte til Fogh og til besættelsesmagtens "opgør" med det selvstændige Irak. Især disse sidste folkesocialister og rød-grønne er de værste og farligste for Danmarks progressive, fordi de påstår at være imod besættelsen, mens de i virkeligheden yder den støtte gennem for eksempel støtte til fupvalget i januar 2005, støtte til opgøret med det selvstændige Irak, som skueprocessen reelt er, og tilsviningen af den heroiske irakiske modstand som "terrorisme" og "fundamentalisme".

Hele denne ildelugtende sump af politiske kræfter har svigtet, og først og fremmest svigtet det irakiske folk ved at

svigte dets patriotiske regering, som var på vores, de konsekvente krigsmodstanderes side, på fredens og på sandhedens side, da vi protesterede imod krigen i februar 2003. Præsident Saddam Hussein, som i to årtier er blevet bagvasket af de selv samme kræfter, som organiserede løgnekampagnen om Iraks fiktive masseødelæggelsesvåben og falske forbindelser til terrorisme, gjorde alt, hvad han kunne for at forhindre den forfærdelige krig med over 665.000 dræbte irakere, adskillige tusinde amerikanere og seks danskere. Han kunne ikke gøre mere, fordi aggressionen allerede var planlagt og besluttet i Det Hvide Hus. Det er skæbnens ironi, at det er præsident Saddam Hussein, der nu står over for en dødsdom, og ikke Bush, Blair og Fogh, disse internationale krigsforbrydere, der løj deres lande ud i en ulovlig angrebskrig og en blodig kriminel besættelse. Hvis der krummes så meget som et hår på præsident Saddam Hussein og hans kammeraters hoveder, så skal vi krigsmodstandere erklære, at vi vil tidoble vores anstrengelser for, at retfærdigheden indhenter disse masse mordere og internationale krigsforbrydere.

Frit Irak Blog – den irakiske modstands trofaste og loyale danske stemme – har gentagne gange og ved flere lejligheder rejst kravet om skueprocessens stop og øjeblikkelig og betingelsesløs løsladelse af præsident Saddam Hussein og hans kammerater – og opfordringer om, at alle danske krigsmodstandere gør det samme. Det er ikke sket. Hovedet er blevet stukket i busken i "retssagen" imod den mest indflydelsesrige person i Irak de sidste 25 år, imod symbolet på den irakiske modstand, på det selvstændige Irak, Iraks præsident. Den rådne opportuniste, der siger, at forsvaret af præsident Saddam Hussein er "en dårlig sag" på grund af opportunistens accept af imperialismens årtier lange løgnekampagne mod præsident Saddam Hussein og Baath-partiet, en langvarig og ideologisk forberedelse på den besættelse, som Irak i dag er underkastet, duer ikke og er ingen gyldig undskyldning. At kræve den ulovlige amerikansk kontrollerede

skueproces stoppet og de ”anklagede” løsladt har nemlig aldrig krævet, at man stillede sig bag præsident Saddam Husseins politik, men blot, at man stillede sig bag international lov, der siger, at den ”retssag”, der foregår, er dybt ulovlig og kun kan foregå, fordi det er supermagten og verdensdiktatoren USA, der både er dommer, anklager og bøddel.

De politiske kræfter, der af årsager, som kun de selv kender, ikke har udtrykt deres utvetydige fordømmelse af skueprocessen mod præsident Saddam Hussein og hans kammerater, krævet denne ”retssag” stoppet og de ”anklagede” løsladt, er moralsk medskyldige i skueprocessen og dens konsekvenser såvel for præsident Saddam Hussein og hans kammerater som for Irak. ”Retssagen” bruges nemlig også som en del af besættelsesmagtens sekteriske forsøg på at splitte Irak og som afpresning over for den modstandsbevægelse, som verdens kæmpende folk og alle progressive politiske kræfter har alt at takke for i deres kamp mod menneskehedens største og farligste fjende, den amerikanske imperialisme. Imens millioner af irakere støtter den væbnede modstandskamp, kræver besættelsen afsluttet øjeblikkeligt og kræver præsident Saddam Husseins tilbagevenden til sit retmæssige embede

for at genoprette sikkerheden og freden i Irak, så er der tavshed omkring skueprocessen fra de ovennævnte grupper, der i Danmark kalder sig modstandere af besættelsen. De er og har i virkeligheden aldrig været virkelige og konsekvente modstandere af besættelsen, men har derimod støttet besættelsesmagten i centrale dele af dens politik. I Danmark og internationalt vil denne tavshed og accept ikke blive glemt af dem, der virkelig arbejder for at gravlægge imperialismen. Deres lakajtjeneste for Bush og den amerikanske imperialisme vil blive en boomerang, som igen og igen vil ramme dem: De blåstemplede en besættelsesmagts ”dom” over en præsident i et besat land, besat efter en folkeretsstridig krig, og har dermed blåstemplet lignende skueprocesser i eksempelvis Cuba, Nordkorea, Syrien, Venezuela m.fl.

Præsident Saddam Hussein løj ikke over for sit folk om krigen og dens konsekvenser. Han forudsagde det hele. Derfor organiserede han og Baath-partiet modstandskampen, som nu har sendt de vestlige besættelse, olierøvere og voldtægtsmordere i akut krise og bragt befrielsen syvmileskridt nærmere. USA har flere gange sendt folk til den fængslede præsident Saddam Hussein og tigget og

bedt ham om at bede modstandsbevægelsen om at nedlægge våbnene. Det har han nægtet. Han har sagt, at det ikke er Saddam Hussein, men Irak, det handler om. Den 15. oktober skrev præsident Saddam Hussein i et brev til det irakiske folk, at ”Saddam Hussein, som I kender, vil forblive, som I altid har kendt ham”.

Ja, præsident Saddam Hussein stod fast mod de vestlige aggressorer og olierøvere og forsvarede Irak og det irakiske folk. Han overgav sig ikke, men kæmpede og kæmper imod den brutale fascistiske besættelse, for Iraks frihed og selvstændighed. Så kald mig bare saddamist! Det er en ære, fordi det i dag rimer på frihedskamp, modstandskamp, patriotisme, modstand til det sidste, ubestikkelig, selvopofrelse, social retfærdighed, antiimperialisme og antizionisme.

Derfor er der i dag kun at sige:

Frihed for præsident Saddam Hussein og hans kammerater!

Længe leve præsident Saddam Hussein, symbolet på et frit Irak, på patriotisme, modstand mod imperialismen og zionismen, på ære og værdighed!

Sejr til det irakiske folk og dets væbnede modstandsbevægelse!

Ole Krarup vil forhindre Saddams henrettelse

Den danske EU-parlamentariker, dr.jur. Ole Krarup vil sætte sig i et spidsen for et internationalt initiativ, der skal få omstødt dødsdommen” over præsident Saddam Hussein – og om nødvendigt tage til Bagdad i forbindelse med præsident Saddam Husseins såkaldte appelsag. Det skriver Politiken den 6. november.

- Hvis jeg ellers har mulighed for at lave en indsats, så tager jeg af sted, siger Ole Krarup, der er valgt for Folkebevægelsen mod EU. Uanset forbrydelsen så mener Ole Krarup ikke, at nogen mennesker fortjener dødsstraf.

-Derfor vil jeg prøve at samle en kreds af internationale jurister og menneskerettighedseksperter, som deler min modstand mod dødsstraf. Ikke alene er det en barbarisk straf, en hængning vil kun gøre ondt værre i Irak.

Fra Frit Irak Blog skal der lyde aner-

kendelse til Ole Krarup for, at han går imod dødsstraf – og tilmed til en person, der her i Vesten og i Danmark i den grad og med urette er blevet til selve ”det onde”, som i brede politiske kredse end ikke har krav på en fair rettergang. Det kræver mod at sejle op mod det had, og herfra kan det oplyses, at Ole Krarup godt kan belave sig på alt muligt ”rart”, fra anstødelige e-mails til direkte mordtrusler. Tre forsvarere er blevet myrdet i den skandaløse skueproces, som den danske krigsforbryderregering hylder som ”retfærdig”.

Ud over at det kan undre, at juristen Ole Krarup først kommer på banen nu, hvor skueprocessen med alle dens overtrædelser af grundlæggende jura har kørt i over to år, så er der også reelle problemer med hans initiativ. Det kræver omstødelse af en ”dom” afsagt

af en illegitim domstol. Præsident Saddam Hussein er reelt set krigsfange med de rettigheder, det giver ifølge Genève-konventionerne. Han kan ikke dømmes af besættelsesmagtens skuedomstol. Det er ulovligt i henhold til international lov. Besættelsesmagten har lavet ”lovene” i det besatte Irak om, så de passer til skueprocessen. Det er også ulovligt i henhold til international lov.

Hvorom alting er, så er det eneste rigtige for Ole Krarup, inden han lancerer sit givetvis godhjertede initiativ, at sætte sig i kontakt med Forsvarskomiteen for præsident Saddam Hussein og hans kammerater, som har hovedkontor i Jordans hovedstad Amman. Det er den, der forsvarer præsident Saddam Hussein, og som ved, hvordan man bedst hjælper i den konkrete sag.

Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Kald en spade for en spade og en skovl for en skovl

Af B.C. Andersen

Lad os en gang for alle slå fast, at 11. september 2001, ikke var dagen, hvor verden i et splitsekund ændrede sig radikalt.

Det er en myte, plantet og gødet af blandt andre manuskriptforfatterne til den fallerede B-film-præsident Ronald Reagans stjernekrigsprojekt og hans Ondskabens Imperium, af Bushs, Blairs og Foghs spinddoktorer, en myte sæt og spiret i de diverse neocon-tænketanke.

Den 11. september 2001 var dagen, hvor de Forenede Stater – USA-imperialismen – trådte i karakter og ind i det ny årtusinde med såkaldt krig mod terror, en total krig uden ende, en uhyre militær aggression, der er en global kolonial erobringsskrig, som skal skaffe *lebensraum* til de multinationale selskaber.

Den amerikanske drøm om en ny verdensorden, er USA-imperialismens verdensdiktatur, et fascistisk diktatur, hvor den til enhver tid siddende marionetpræsident af sine dukkeførere, de store multinationale koncerner, får lov til at lede verden i ”demokratiets, frihedens, og menneskerettighedernes” navn.

11. september 2001 kan ses som rigsdagsbranden i 1933, der gav nazismen og Hitler en undskyldning til at udråbe kommunisterne som bagmænd for en terrorbrand, nazisterne selv, som det senere viste sig, havde planlagt og påsat.

Branden i 1933 førte til omfattende love, der sendte nazismens modstandere i kz-lejre, indførte vidtgående forordninger om loyalitet til fører og stat, omfattende begrænsninger i den personlige frihed, med husundersøgelser, brev-, telegraf- og telefonovervågning, stærke begrænsninger i ytrings- og pressefriheden, i møde-, samlings- og demonstrationsfriheden.

1933's 11. september 2001 og efterfølgende love om loyalitet og beskyttelse af det tyske folk og den tyske stat beredte vejen for nazismens og Hitlers dukkeføreres egentlige mål, en uhyre aggressiv angrebskrig for at skaffe monopolerne *lebensraum*, råstoffer og lydige undermennesker som tvangsarbejdere og slaver.



Blandt Hitlers dukkeførere er det af interesse at nævne Henry Ford, en amerikansk multimilliardær, nazisympatisør, modtager af det Tredje Riges højeste orden for sit bidrag til den stortyske krigsoprustning før og under anden verdenskrig, hvor Ford i Tyskland med tvangs- og slavearbejdskraft blandt andet producerede 8000 kamp- og lastvogne, og hvis fabriksanlæg, modsat kulturbyen Dresden, der var helt uden strategisk og krigsmæssig betydning, og som blev terrorbombet, kun led ubetydelig skade af de amerikansk-engelske bomber.

Et andet multinationalt selskab, hvis storaktionær og ejer også modtog det Tredje Riges højeste udmærkelse, var IBM, uden hvis indsats det Tredje Rige ikke havde kunnet eksistere og hænge sammen logistisk al den stund, at al krigsproduktion, al administration, lige fra kz-lejrene, fangeregistrering og styring af behov af råstoffer til tvangs- og slavearbejdere osv. blev leveret og kørt af IBM.

Profitten, aktieudbytterne til de ovenstående og andre udenlandske investorer, blev indbetalt af det Tredje Rige på særlige bankkonti og reinvesteret af de multinationale selskaber i det stortyske tusindårsriges fremtid.

I 1941 talte den socialdemokratiske landsfader Thorvald Stauning i Fyns Forum. Han sagde:

”... Det er klart, at Europa vil undergå en udvikling, og Danmark må som andre nationer gå ind i de nye

APKs 3. kongres
Kongresdebat

baner for samvirke og samhandel, men det vil næppe være svært for Danmark, thi i svundne tider har vi haft en betydelig samhandel med Tyskland, og derfor er erhvervsliv og befolkning rede.

... Der må for et lille, flittigt, virkelystent folk være muligheder for samvirke med det tapre, tyske folk, der er berømt for flid og dygtighed. I så henseende kan der ikke herske tvivl. Når freden er sikret, vil et nyt virksomt liv begynde, og det danske folk vil nok finde og udfylde sin plads.”

Op senere samme år den 8. marts i studentforeningen i København:

”... De små stater har intet at frygte, de vil beholde deres selvstændighed. Kun på det erhvervmæssige, militærpolitiske og udenrigspolitiske område må ledelsen være fælles og bestemmes af Tyskland, ellers kan de enkelte lande indrette sig, som de selv vil.”

Den socialdemokratiske statsminister Thorvald Stauning havde fattet den stortyske europæiske nyordning, hvor de forskellige nationer skulle finde deres naturlige plads i forhold til det stortyske moderrige.

Han havde forinden sendt direktøren for F.L. Smidth & Co., Gunner Larsen, der i årevis havde understøttet forskellige nazistiske og tyskvenlige bevægelser, og som var udpeget som minister i Staunings regering, til Berlin for at indlede forhandlinger om en dansk-tysk told- og møntunion. Hemmelige forhandlinger, der omfattede et fælles statsborgerskab,

en politisk og økonomisk indlemmelse i det stortyske tusindårsrige, og som indebar et dansk-tysk erhvervsfællesskab, dansk-tysk toldunion med tyske toldsatser, hvor Tyskland skulle have toldindtægterne, en møntunion, hvor mark blev indført i Danmark, at tyske satsborgere blev ligestillet med danske statsborgere, at der blev indført en korporativ (nazistisk/fascistisk) forfatning i Danmark, at Tyskland skulle udøve alle Danmarks politiske og handelspolitiske forhandlinger med andre nationer, at alle tidligere danske aftaler blev opsagt, og at der efter den endelige tyske sejr kun skulle være et eneste tilladt parti i Danmark under navnet "Danmarks National Socialdemokratiske Arbejderparti". Det sidste punkt i de hemmelige forhandlinger er siden hårdnakket blevet benægtet af historikere af socialdemokratisk og borgerlig observans som værende et ondsindet rygte.

At der ikke er noget nyt under solen, og at historien gentager sig, er umarxistisk. Men ser vi historisk på, hvad der førte til anden verdenskrig, hvilke dukkeførere der trak i trådene, de mål, de søgte, hvordan forskellige opportunistiske kræfter underordnede sig og fandt deres plads, kan man finde mange lighedspunkter til det, som sker i dag.

Der er mere end bare få lighedspunkter mellem B-film-præsident Reagans gryende neocon-manuskriptforfattere og deres senere Projekt for the New American Century og nazismens tusindårsrige. Det stortyske førerskab, det amerikanske lederskab.

PNAC er Rumsfelds, Cheneys og Paul Wolfowitz' – og andre med dem – manifest for amerikansk overherredømme, *et fascistisk amerikansk verdensdiktatur*.

I det 21. århundrede behøver fascisme ikke optræde med skrårem, sortskjorte, Hitlerhilsen eller hagekors.

Den optræder i "frihedens, demokratiets og menneskerettighedernes" navn og med en demagogi, selv ikke Goebels kunne have været leveringsdygtig i, som når hans sande arvtagere toner frem på skærmen og ind i din stue, spindoktorene, de såkaldte eksperter om dette eller hint fra CEPOS og manuskriptforfatterne til den totale krig mod verdens folk og arbejderklassen fra neocons tænketanke.

Parti på ulykkesvej

Nogle har måske, sammen med os, undret sig over, hvorfor et flertal af DKP/ML for omtrent ti år siden tog en drejning væk fra sin revolutionære ungdom mod den pragmatiske reformkurs. DKP/ML har aldrig givet andet svar end "samlingsprocessen".

Før efteråret 1996 var samlingsprocessen ikke en egentlig proces, men udelukkende en politik, som DKP/ML havde besluttet pga. den historiske situation, der opstod efter Murens fald. En tid, der muliggjorde, at man kunne henvende sig direkte til nogle af de gamle arvefjender, den gruppe, der stod uden parti, efter at DKP blev splittet og knust, og som samtidig havde vist sig som loyale klassefæller.

For ti år siden var den historiske situation forandret. Gruppen af partiløse var væk, og i stedet var der et nyt revisionistisk parti, KPiD. Det var blevet tid for fornyet kamp mod revisionismen og en revolutionering af partiet med sigte på at få unge kammerater til at tage større ansvar.

I den situation valgte flertallet at skifte linje og ændrede en politik for en periode til en strategi for dannelsen af et nyt parti. Revolutionære blev bandlyst og smidt på porten, i både DKP/ML, Fælles Kurs og KPiD.

10.-12. nov. 2006 skulle endelig sætte kronen på værket, stiftelsen, men ti år er gået, og samlingsprocessen har vist sig som en ulykkesvej med bedrag og brudte løfter klæbende til "det nye parti". Et utilgiveligt slag mod den socialistiske tanke i Danmark, en flok røvere, der planlægger nye ulykker.

Det nye program viser, at det nye parti står på den modsatte side af Marx og Lenin. Her ses endelig et næsten 95 pct. åbent forsøg på at formulere sig selv på DKP's 1976-program – "Det antimonopolistiske demokrati" – som illustreret med de her valgte citater.

"Nutidens kapitalisme har i dag ført menneskeheden ud i en civilisationskrise, som truer dens overlevelse som art og måske endda planetens

fortsatte eksistens."

Dommedag er egentlig ikke en del af marxismen; det hører til under paven. Da Marx satte parolen "*Arbejdere i alle lande, forén jer!*", gav han på denne enkle måde udtryk for klassekampen som historiens drivkraft. Socialismen er den naturlige historiske konsekvens af dens gennemførelse.

"Det socialistiske samfund (...) betyder grundlovssikrede frihedsrettigheder som ytrings-, informations-, forsamlings-, organisations- og religionsfrihed og retten til fri kulturel udfoldelse. (...) Det betyder også sikring af kollektive rettigheder såsom fagforeningernes frie forhandlingsret."

Lenin og proletarietets diktatur er her røget ud med badevandet. Fagforeningerne står ikke over for staten under socialismen. De er en del af arbejderklassens statsmagt.

"Bestemt af produktivkræfternes udvikling, men drevet frem af kampen mellem ejere og ikke-ejere af produktionsmidlerne, har den ene samfundsbildning afløst den anden gennem flere tusinde år: urkommunisme, slave-samfund, feudalisme og kapitalisme."

Forsimpling af marxismens grundliggende teorier fører her til, at mellemlagene er forsvundet. En klassisk "fej" hos den moderne revisionisme er tendensen til at definere alle i samme båd mod monopolkapitalen.

"Den overgang fra national til transnational monopolkapitalisme, som har fundet sted i de seneste årtier, betyder sammen med kapitalismens strukturelle krise, at den herskende klasse ikke længere i samme udstrækning som tidligere har brug for det borgerlige demokrati som et redskab til at udøve sit politiske, økonomiske og ideologiske herredømme. (...) Med det nuværende udgangspunkt virker det mest sandsynligt, at klassekampen vil nærme sig socialismen gennem en folkelig, demokratisk og anti-monopolistisk etape, også kaldet et anti-monopolistisk demokrati."

Modstanden i Irak er skyld i regeringens fiasko

Regeringen med Anders Fogh Rasmussen i spidsen begik en folkeretlig forbrydelse, da den i 2003 sammen med andre lande gik i krig med Irak i den USA-ledede koalition og dernæst indsatte en ulovlig marionetregering. Flertallet i FN's sikkerhedsråd var imod angrebet, og det er nu engang flertallet, der har fortolkningsretten i forhold til de tidligere FN-resolutioner om Irak. Derfor var der ikke noget FN-mandat for den uprovokerede angrebskrig mod Irak.

Nürnbergdomstolen i 1946 afgjorde i forbindelse med Nazi-Tysklands krigsforbrydelser, at en uprovokeret angrebskrig er den værste krigsforbrydelse, en nation kan begå. Denne ufattelige statsterror har medført ca. 650.000 irakeres død ifølge den videnskabelige undersøgelse, der blev offentliggjort for nylig i det anerkendte tidsskrift Lancet. Den såkaldte genopbygning til gavn for store amerikanske selskaber er som dokumenteret i Horisont på DR1 forudsigeligt endt i den rene farce, hvor ca. 20 mia. dollars er forsvundet i kriminalitet og korruption.

At krigen er blevet en fiasko for Bush, Blair og Fogh, kan vi alene takke den irakiske modstandsbevægelse for. Det er den heroiske modstandskamp forankret i befolkningen, som har ændret

folkestemningen i USA og i de andre besættelsesmagters befolkninger, herunder i Danmark. Uden modstandskamp ville USA-imperialismen permanent have sat sig på den irakiske olie og fået et solidt brohoved til sammen med Israel at befæste sin magt i Mellemøsten som et udgangspunkt til at beherske resten af verden i overensstemmelse med det neokonservative projekt for et nyt amerikansk århundrede.

At Baath-partiet, der blev forbudt af USA efter invasionen, er den afgørende kraft i modstandskampen, er uomtvisteligt. Så læs endelig "Program for Iraks befrielse og uafhængighed" af Iraks Baath-parti, der fuldt ud opstiller et solidt folkeretligt og demokratisk grundlag for overgangen fra krig til fred og opbygningen af et frit, uafhængigt og demokratisk Irak. Du kan regne med, at Bush, Blair og Fogh i øjeblikket nærlæser dette historiske dokument, mens de forgæves leder efter et figenblad, så de kan trække tropperne hjem uden at tabe ansigt.

Frank Johannesen

Valby mod Krig

Se 'Programmet for Iraks befrielse' på side 14 i dette nr. af KP

Hofte

led-, muskel- og andre smerter er udprægede symptomer hos sportsudøvere, og her, som på andre felter, hvor pengetuden har vundet indpas, reduceres sporten til en pengemaskine, udøveren til en mekanisk trænet og styret robot, gearret til præstationer ud over ydeevne, hvorved de følgende symptomer, og med dem på sigt lemlæstelse og invaliditet, holder sit helt naturlige indtog

NB

Fagligt møde på Frederiksberg HF-kursus

Lærerne på Frederiksberg HF-kursus har i dag tirsdag 7/11-2006 fra klokken 12.00 til 16.00 vedtaget at holde fagligt møde, hvor aftalen om udgiftsneutralitet for gymnasium- og strukturreformen er blevet debatteret.

Det faglige møde skal ses som en reaktion på de varslede besparelser som finansloven lægger op til på gymnasium/HF-området, hvor GL og rektorforeningen har regnet sig frem til besparelser i omegnen af 350 millioner.

Denne besparelse er vi i lærerkollegiet bange for vil medføre stigende klassekvotienter, manglende efteruddannelse mv., som vil være med til at forringe vilkårene for lærer og elever i gymnasieskolen, som i forvejen er presset af mange nye arbejdsforhold/fagkombinationer i den nye gymnasierform. Dette vilkår ser vi som værende direkte i modstrid med hensigter om Danmark som videns-samfund med særligt fokus på uddannelse.

Lærerne på
Frederiksberg HF-kursus

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 14-17.30



Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14-17.00

Riv muren ned



Fra olivenmarkerne i Palæstina, der er afspærret fra bønderne af apartheid-muren, fra Argentina, Chile, Peru, New York, Canada, Korea, Egypten, Spanien, Schweiz, fra Sverige, Norge og Danmark og mange andre lande verden over lyder det særligt tydeligt i den kommende uge.

Riv muren ned, apartheid-muren, den israelske skamstøtte over besættelsen og koloniseringen af Palæstina, der splitter familier og fjerner livsgrundlaget.

For fjerde år i træk organiseres protester mod muren, nationalt og internationalt. Dette års uge mod apartheid-muren er dedikeret til olivenhøsten. Kampen om frugterne fra oliventræerne – livsgrundlaget og rødderne i landet – er blevet kernen i modstanden i samfundene, som er isoleret fra deres jord af muren og kvalt af den zionistiske kolonialisme.

Efter års belejring og sanktioner er olivenhøsten selve kampen for eksistensen, for livsgrundlaget for det kommende år, for jorden, der bærer sine frugter for os, for retten til at eksistere i frihed, retfærdighed og lighed.

Kampagnen mod apartheid-muren i

Palæstina organiserer:

- protester ved overgangene og konfrontationer med besættelserne. Har allerede fundet sted i distrikterne Salfit og Tulkarem.
- fordeling af studerende i vigtige områder på Vestbredden.
- udenlandske frivillige, der deltager under olivenhøsten.
- daglige rapporter til medierne om kampen mod de israelske overgreb.

26. oktober rapporteres:

"I landsbyen Farta, øst for Qalqiliya, affyrede omkring halvtreds bosættere fra den nærliggende bosættelse Jilad skræmmeskud og angreb derefter bønderne.

Da bønderne nægtede at stoppe deres olivenhøst, angreb bosætterne med køller, sten og skarpe redskaber og gik til nærkamp med bønderne.

Fem bønder blev såret. En kritisk.

Senere på dagen ankom besættelsesstyrkerne og tvang bønderne til at forlade jorden og vende tilbage til landsbyen. Tre blev arresteret og anklaget for at angribe bosætterne.

Efter bønderne var drevet tilbage til landsbyen, stjal bosætterne otte af de ti sække oliven, der var høstet tidligere på

dagen. De resterende to blev ødelagt.

Snesevis af palæstinensiske bønder på Vestbredden er blevet angrebet gennem den seneste uge."

Globalt finder der aktiviteter sted vendt mod apartheid-muren i over 25 lande i ugen 9.-16. november.

For Danmark kan du finde en liste på www.palastina-initiativet.dk, hvor dog ikke alt kan medtages.

Se nærmere herom i næste uge på www.riv-muren-ned.dk.

Det er ikke kun i Palæstina, der bygges mure. Den amerikanske kongres har nu vedtaget at bruge 40 mia. dollars på et hegn med reflektorer, riste, sensorer og radarer langs en del af grænsen til Mexico. Et hegn så hullet som en schweizerost og truet af alverdens sagsanlæg. Hvorfor det? Tirsdagens midtvejsvalg er en del af forklaringen. Måske kan en anden del findes ved at studere, hvem der scorer kassen på det projekt.

I Palæstina er der således OGSÅ en økonomisk forklaring: Israel scorer vandet og de bedste landbrugsarealer.

GBe

International Københavner-Konference

Om anti-terrorisme-lovgivning, politiske rettigheder og international solidaritet

Lørdag den 18. november 2006 kl. 10.00-17.00

Sted: Peter Ipsens Allé 27, 2400 København NV

10.00-13.00: EU på vej til politistaten
"Krigen mod terrors" legale, politiske og sociale aspekter

Panel: Medlem af Europaparlamentet Ole Krarup, GUE/NGL; Jan Fermon, Progressive Lærers Netværk (Belgien); Desmond Fernandes, Kampagnen Mod Kriminalisering af Samfundet (CAM-PACC/UK).

14.00 Vidner: Colombia, Palæstina, Resistance, "terrorlister" og den "globale krig mod terror"

14.30-16.00 Workshops:
Mellemøsten-erfaringer og "krigen

mod terror" med bl.a. Salah Salah, den palæstinensiske nationalforsamling/Den Palæstinensiske Flygtninge-Komité, samt International Platform Mod Isolation (IPAI, Tyrkiet).

Latinamerikanske erfaringer og "krigen mod terror" med bl.a. Cesar Jérez, Asociación Campesina del Valle de Rio Cimitarra (ACVC, Colombia).

Politiske bevægelser, borgerrettighedsinitiativer, samfundsmæssige og politiske rettigheder i EU med bl.a. Benny Christensen (Demokratiuppropet, Sverige).

17.00-18.00: Plenum med rapportering fra workshops

19.00-22.00: Social begivenhed

Den følgende dag, den 19. november 2006, vil der være en lukket session i seminariet for at diskutere solidaritetsbevægelsernes opgaver med at udfordre den "globale krig mod terror" og med udviklingen af effektive kampagner og støtte-netværk.



Hvor forsvandt den 6. ferieuge hen?

Storkonflikten i 1985 fandt sted på baggrund af et arbejdstidskrav: 35 timer om ugen!

Konflikten strakte sig over tre uger og var en storkonflikt i ordets egentlige betydning. Den omfattede alle sektorer og brancher, private som offentlige. Den synliggjorde sin styrke gennem masseaktioner, der bedst kom til udtryk ved massedemonstrationer med langt over 100.000 deltagere på Christiansborg Slotsplads, og den kombinerede disse med de såkaldte ”frække” – mere militante – aktiviteter, hvoriblandt Folkeetingets medlemmer blev belært om, at Christiansborg befinder sig på en ø. En formiddag havde omkring 1.000 fagligt aktive etableret blokader ved samtlige broer til Slotsholmen: Politikerne var afskåret fra deres ”arbejdsplads”.

Resultatet af konflikten blev i første omgang en times ugentlig arbejdstidsnedsættelse fra 40 til 39, men tydeligvis med udsigt til mere, hvilket blev indfriet med yderligere to timers nedsættelse ved næste overenskomstfornyelse i 1987.

Storkonflikten i 1998 var også skabt på baggrund af arbejdstidskrav, denne gang i form af kravet om den 6. ferieuge. Konflikten kom som en overraskelse for stort set alle: politikere, arbejdsgivere, fagbevægelsens top og den såkaldte faglige opposition, der bestod af forskellige varianter af venstresocialdemokrater. Den såkaldte opposition ønskede og forsøgte ikke at kalde til store demonstrationer – ikke mindst fordi Nyrops socialdemokratiske regering sad på magten (i 1985 sad den forhadte Schlüter-regering på magten). Arbejderklassens afvisning af overenskomstresultaterne, der var sammenkædet til et bunkebryllup med henblik på at sikre dets gennemførelse, betød, at den 6. ferieuge var en kendsgerning tre år senere – i år 2001.

Nu viser nye undersøgelser og analy-

Det er kun arbejderklassen selv, der kan vælte det kommende overenskomstforræderi og minusresultat - nye tempoopskruninger og yderligere overarbejdstimer med forøget stress til følge

Faglig kommentar

ser, at vi arbejder mere trods kortere ugentlig arbejdstid og længere ferie. Socialforskningsinstituttet har påvist, at den regulære arbejdstid fra 1987 til 2001 er steget på grund af øget overarbejde. Gennem det sidste årti er antallet af ”præsterede arbejdstimer” i gennemsnit for alle lønmodtagere på landsplan steget med 11 pct., mens beskæftigelsen i samme periode kun er vokset med 6,8 pct. Begge målinger stammer fra Danmarks Statistik.

Kommunistisk Politik har tidligere beskrevet denne udvikling. Alene fra første halvår 2005 til første halvår 2006 blev den gennemsnitlige arbejdsuge forlænget med næsten en time.

Summa summarum: Arbejdstidsnedsættelse og ekstra ferieuge er arbejdet ind. Det er værd at notere sig, at disse konklusioner slet ikke tager højde for, at arbejdstempoet samtidigt har været drastisk stigende. Når man tager forøgelsen af produktionen med i spillet, bliver billedet for alvor slemt.

Det er derfor på tide, at arbejdstidskrav igen må rejses – med topprioritet!

30 timers arbejdsuge seks timer om dagen i fem arbejdsdage er det eneste fornuftige krav, der imødegår tempoopskruningen og de stjålne resultater. Samtidig er det det mest centrale krav, der er solidarisk med alle de udstødte.

Fagbevægelsen burde som minimum akut iværksætte en kampagne for stop af alt overarbejde i solidaritet med de hundredtusinder af udstødte og i anden omgang for at bedre vilkårene for højere løn. Denne kampagne kunne understøtte kravet om 30 timers arbejdsuge ved den kommende overenskomstfornyelse til foråret.

Det er der imidlertid ingen faglige aristokrater, der har tænkt sig. Det gælder fagbevægelsens top, og det gælder de ledende kræfter i Fagligt Ansvar. Forbundsstoppen har for længst meldt ud, at der under ingen omstændigheder kan komme et arbejdstidskrav på tale, så længe ”vi” har flaskehalsproblemer.

Dette understøttes af overenskomstens køreplan, der tilsyneladende kører lige efter bogen.

CO-Industri og Dansk Industri, som er de bestemmende parter for resten af arbejdsmarkedet (reelt har Dansk Industri fået eneret på at indgå overenskomst som den første part), stiler efter at være færdige allerede den 13. februar 2007. For tre år siden sluttede de allerede næsten to uger før det aftalte tidspunkt. Også i år ser der ud til at herske fordragelighed og harmoni mellem de to parter, eller rettere partere.

Således er de centrale krav skruet sammen uden arbejdspladsernes reelle medvirken. Efteråret er blevet brugt til at finde den fælles platform, og grundlæggende er de faglige aristokrater enige med de bestemmende kapitalmagter, idet en fortsat kapitalistisk liberalistisk politik i respekt for EU og EU’s fortsatte udvikling er grundlaget i såvel den ene som den anden lejr.

Det er kun arbejderklassen selv, der kan vælte det kommende forræderi og minusresultat, der ikke mindst betyder nye tempoopskruninger og yderligere overarbejdstimer med forøget stress til følge. Og de udstødte bliver igen sorteret.